

Antiohija

mart/april 2016.

broj 140

**Onaj koji je u vama započeo dobro delo,
dovršiće ga do dana Hrista Isusa.**

FILIPLJANIMA 1:6

15

godina smo sa vama i nadamo se da smo mnogima
bili na blagoslov i ohrabrenje.

Javite nam se i pošaljite svoje predloge kako bismo
mogli biti još bolji i kvalitetniji.

Pomozite nam da rastemo i idemo dalje...

LAKO JE...

Lako je biti upisan u nečijem imeniku - teško je biti upisan u nečijem srcu.

Lako je suditi greškama drugih - teško je priznati svoje greške.

Lako je raniti nekoga - teško je izliječiti ranu.

Lako je pobijediti - teško je priznati poraz.

Lako je sanjati - teško je ostvariti snove.

Lako je reći volim te - teško je to i dokazati.

Lako je kritikovati druge - teško je poboljšati sebe.

Lako je primati - teško je davati.

Lako je čitati ovo - teško je sve to primijeniti.

Bože, pomozmi nam da nam bude lako ljubiti druge,
naročito one koji su nam teški i koji nas povrijeđuju i ljute.

Nepoznati autor

Ako pronađete greške u Antiohiji, a sigurno hoćete, molimo vas da imate na umu da smo mi koji radimo na pripremi i uređivanju nesavršeni, pa je tako i Antiohija nesavršena. Sve ono što nije dobro odbacite, a ono što je dobro prihvatite.

Želimo vam puno blagoslova dok budete čitali ovaj broj.

**Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju
novčanim priložima, molimo da nam se javite.**

Antiohija se finansira od dobrovoljnih priloga čitalaca.

Zahvaljujemo se na finansijskim priložima vjernicima iz
Petrovca na Mlavi, Doboja i Beograda.

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka

Štampa: 1909, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

DISTRIBUCIJA

Srbija: Miroslav Čobrda +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261

Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033

Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

SPASITELJ

Prije mnogo godina razgovarao sam s jednim dvadesetogodišnjakom i taj razgovor nikada nisam zaboravio. Sreli smo se nakon dužeg vremena, pa sam mu rekao: „Dragi *Heinz*, više te ne viđam na našim sastancima za mlade, niti na proučavanjima Biblije!“

On je na to odgovorio: „Pa znate, u međuvremenu samo malo promislio o svemu. Vi neprestano govorite o Isusu koji je umro za grešnike, ali meni ne treba žrtveno janje koje bi platilo za moje grijehе. Ako sam nešto krivo učinio i ako postoji Bog, ja ću zbog svog djela stati pred njega. Smiješna mi je ideja da mi je potreban Spasitelj koji je umro za mene!“

Ja sam mu odvratio: „Dobro, dragi prijatelju! Ti ćeš se pred svetim Bogom pozvati na pravo. To možeš učiniti, bez daljnega! Možeš odbaciti Isusa i reći: Pozivam se na Božje pravo! Ali, dragi moj, neka ti bude jasno jedno: u Francuskoj se sudi prema francuskom pravu, u Engleskoj prema engleskom pravu, a pred Bogom po Božjem pravu! Dragi moj, nadam se da

nisi prekršio ni jednu jedinu Božju zapovijed, inače ćeš biti izgubljen! Doviđenja!“

„Samo trenutak“, rekao je, „pa nije valjda Bog tako sitničav?!“

„Nego što?“ odvratio sam ja.

„Kako ti zamišljaš Boga?! Zamisli da sam ispravno i dobro proživio pedeset godina i tada tri minute krao. To se sazna i mene izvedu pred sud. Stojim pred sudijom i objašnjavam mu: Gospodine sudija, ne budite tako sitničavi! Šta znači ako sam tri minute krao u odnosu na pedeset ispravno proživljenih godina! Ko bi mogao biti tako sitničav da me sada kazni zbog toga!? Možeš li sebi to predočiti? Na tako nešto, sudija bi mi odgovorio: Samo trenutak! Ja nisam ni spomenuo vaših pedeset ispravno proživljenih godina, već one tri minute u kojima ste krali! Zakon vas osuđuje zbog te tri minute! Kada tako postupa zemaljski sudija, koliko li će strožije postupiti Bog?“

Wilhelm Busch

CAREV ILI BOŽIJI?

**„Reče im Isus:
Podajete caru carevo,
a Bogu Božije!
Oni mu se zadive.”**

Marko 12:17

Svaki put kada bih čuo ovaj stih da se pominje u crkvi, bilo bi to u kontekstu novca. Obično se koristi da bi se potvrdilo da mi kao hrišćani treba da plaćamo poreze i ja se celim srcem slažem sa tim! Mislim da je Isus ovde hteo da istakne nešto mnogo značajnije, i da je

to nešto čega ti i ja treba da se setimo svakog dana.

Ova priča iz Markovog evanđelja počinje sa nekim farisejima i irodovcima koji su pokušali da postave zamku Isusu, postavljajući mu pitanje u vezi plaćanja poreza caru. Isus im je rekao da mu donesu denar da ga pogleda. Nakon toga, On im je postavio pitanje u vezi novčića. Verujem da Njegovo pitanje nije imalo nikakve veze sa novčićem, već sa time ko se nalazi na tronu njihovih srca...

„Čija je ovo slika i natpis?“

„Careva“, odgovorili su.

Pismo kaže da ih je potpuno zapanjilo ono što je Isus rekao nakon toga. Iako su oni hteli da nasamare Isusa, Njegovo pitanje je nasamarilo njih i to na mnogo dubljem nivou nego što su oni uspeli da razumeju. I mi, ako ne uspemo da skrenemo svoje misli sa novca i poreza, lako možemo da propustimo poentu onoga što je Isus rekao kada je odgovorio: „Dajete caru carevo a Bogu Božije.“

Isus nas podstiče da sebi ovde postavimo veoma važno pitanje! Znamo da je carev lik bio na novčiću, ali pravo pitanje jeste šta na sebi nosi Božiji lik? Isus zapravo govori farisejima i nama: „Kada razumete šta je to o čemu Ja govorim, tada dajte to potpuno, celim srcem Bogu!“

Godinama sam prelazio preko ovog stiha sve dok pre nekoliko godina nisam sebi postavio ovo pitanje. U istom trenutku čuo sam Duha Svetog kako viče u meni: „To si ti! Ti nosiš na sebi lik Božiji!“ Sećam se kako me je pogodilo direktno u srce kada sam se setio da nas je na početku Bog stvorio na svoju sliku (Postanak 1:27).

Fariseji su došli sa namerom da prevare Isusa, ali je On preokrenuo situaciju. Indirektno im je rekao: „Prestanite da govorite o novcu i materijalnim stvarima i dajte sebe Bogu, Onome kome zaista i pripadate.“ Isus uvek ima načina da nas iznenadi i da progovori direktno našem srcu. Da li mogu da vas ohrabrim da ovo dopre do vaših srca kroz sledeću molitvu?

Molitva

Oče, hvala što si me stvorio na svoju sliku. Hvala što si me danas podetio da iako ja lako mogu biti zaveden mnogim materijalnim stvarima, Ti uvek ideš ka mom srcu i ohrabruješ me da Ti dozvolim da budeš kralj u njemu. Hvala što želiš da budeš na tronu moga života. Pomozi mi danas da Ti se predam i da ne zadržim bilo šta za sebe. Hvala Ti jer kada predajem kontrolu nad mojim životom, znam da sam u sigurnim rukama i da je Tvoj plan za mene bolji od svega što bih ja ikada mogao da smislim! U Isusovo ime, amin.

David Steel, UK

Preveo *Božidar Galović*, Novi Sad

M AESTROV DODIR

Bila je prašnjava i ružna, i aukcionar je mislio da prosto ne vrijedi gubiti vrijeme na staru violinu, ali ju je ipak podigao sa osmijehom na licu.

„Koliko nudite dobri ljudi?” - upitao je.

„Ko će početi da licitira?”

„Jedan dolar. Dva! Samo dva?”

„Dva dolara, ko će ponuditi tri?”

„Tri dolara, prvi put; tri dolara drugi put, ide za tri, ali ne...”

Iz neke prostorije u pozadini došao je sjedokosi čovjek i poklonio se. Onda je obrisao prašinu sa stare violine i zategnuo opuštene strune, te je zasvirao jednostavnu i prijatnu melodiju kao kad anđeo pjeva božićnu pjesmu.

Muzika je prestala, a aukcionar je tihim i mirnim glasom upitao:

„Koliko sada nudite za ovu staru violinu?”

Sada ju je držao sa naklonom.

„Hiljadu dolara!”

„Ko daje dvije hiljade? Dvije hiljade! Ko nudi tri?”

„Tri hiljade prvi put, tri hiljade drugi put.”

„Prodato!” - rekao je konačno.

Ljudi su se smješkali, ali su neki dobacili:

„Ne shvatamo baš najbolje šta je promjenilo njenu vrijednost?”

Brzo je stigao odgovor:

„Dodir maestrove ruke.”

MAŠ MOĆ! DA LI JE KORISTIŠ?

Jedan od mojih omiljenih stihova se nalazi u Evanđelju po Jovanu 10:10, a u parafraziranom prevodu on glasi ovako: „*Lopov dolazi samo da ukrade, zakolje i upropasti. Ja sam došao da imaju život i da ga imaju u izobilju.*”

Jako volim ovaj stih jer pokazuje da je Isus došao kako bismo imali život u izobilju (punini) da bismo uživali u Njemu. Bila sam hrišćanka jako dugo pre nego što sam naučila kako živeti kao pobednik, ispunjenim životom u Hristu.

Tokom godina sam vodila slab, patetičan, ponekada jedva podnošljiv život. Bila sam jedna a ne jaka, i bila sam nesrećna

jer sam bila sebična. Bila sam egocentrična i fokusirana samo na svoje probleme radije nego na Boga i Njegovu Reč. Za mene je bilo predivno otkrivenje kada sam otkrila da je Bog moćan i želi da me ispuni svojom snagom. Bog nam nije obećao život bez problema ali obećao je da će nam dati snagu i sposobnost kako bismo bili u stanju uraditi to što traži od nas. Jedini uslov jeda Ga volimo, oslanjamo se na Njega i imamo poverenja.

SVE SE NALAZI U REČI

Želim podeliti sa vama nekoliko stihova u vezi Božijih obećanja koja će nam pomoći i opremiti

nas kako bismo prevazišli teška vremena. Ukoliko ne razumemo Njegovu snagu koja nam je dostupna (ili ako ne verujemo u to), nećemo biti u stanju da ostvairamo slobodu u svome životu. U Evanđelju po Jovan 16:33 je zapisano: „*Ovo sam vam rekao da biste u meni imali mir. U svetu imate nevolju ali budite hrabri, Ja sam pobedio svet.*”

Isus nam je rekao da ćemo imati probleme ali da se ipak razvedrimo! Živeći u Hristu mi probleme možemo prevazići i imati ispunjen život.

U Poslanici Rimljanima 8:11 je zapisano: „*Ako u vama prebiva Duh koji je Isusa vaskrsao iz mrtvih onda će Onaj koji je Hrista vaskrsao iz mrtvih oživeti i vaša smrtna tela svojim Duhom, koji prebiva u vama.*”

U Knjizi proroka Isaije 40:29 je napisano: „*On umornom snagu daje i sustalom život krepiti (prouzrokuje da se to umnoži i čini da se prelijeva).*”

Ako smo vernici u Hristu, Duh Sveti onda živi u našem duhu. To znači da smo ispunjeni vaskrslom silom koja je podigla Isusa iz mrtvih, odnosno ispunjeni smo Svetim Duhom i

imamo sve što nam je potrebno u svakoj situaciji. Božija sila je u nama da bi nam pomogla da se suočimo sa problemima. Bez obzira šta se sve dešava u našim životima, Bog želi da iz toga izađemo kao pobednici. Ovo je jako ohrabrujuće jer svi imamo slabosti i ograničenja, ali Bog ih nema. On želi da nam daruje snagu kada god nam je potrebna.

PREDNOST SLABOSTI

Ključ koji je nam je potreban da bismo pristupili Božijoj snazi jeste da najpre moramo shvatiti koliko nam je On u stvari potreban. Bez Njega ne možemo da učinimo bilo šta u našem životu što ima pravu vrednost. Istina je da nam svima očajnički treba Bog, bilo da to shvatamo ili ne. Ako smo odvojeni od Isusa, ne možemo ništa (pogledaj Jovan 15:5). Kako biste se kvalifikovali za Božiju snagu, prvo morate doći na mesto gde ćete shvatiti da u vama postoje slabosti. Božija snaga i moć su savršeni, jer sila se usavršava slabostima (2. Kor. 12:9). Jako je lako fokusirati se na negativne stvari u životu, kao što su naše slabosti, ograničenja i problemi. Ako ih predamo

Bogu i dozvolimo Njemu da nam se približi, to nam može biti samo na blagoslov. Bog će uzeti sve - pa čak i loše stvari - u našem životu i srediti da to bude dobro za nas (Rim. 8:28).

Mi moramo verovati u Njega i Njegovim obećanjima u Reči. Kroz moj hod sa Bogom razvila sam prostu filozofiju kako želim imati ispunjen život. Ako verujem Bogu i uradim najbolje što znam sve što mi On kaže, onda će se On pobrinuti za mene.

U Hrista imam poverenje da šta god me zadesi mogu to savladati uz Njegovu pomoć. Ja sam u Hristu, i ista snaga koja je podigla Njega iz mrtvih prebiva u meni. Mogu sve što želim u

životu kroz Hrista koji me osnažuje. Bog vas voli puno i želi da uživate u životu.

Kada prolazite kroz teškoće, zapamtite da treba da se fokusirate na Njega. Kada dođu problemi, nemojte da se odupirete mislima tipa: „Ovo je preteško. Ovo je previše za mene. Ne mogu ja ovo.“ Umesto toga držite se Božije Reči i hrabro recite: „Bože, znam da me voliš i da si sa mnom. Ja sam slab, ali Ti si jak.“

Bez obzira šta se dešava u vašem životu, sjetite se da možete sve kroz Hrista koji vas osnažuje! Imate moć, samo je morate osloboditi.

Joyce Meyer

KAKO DA IMAMO DOBAR ŽIVOT?

Svi mi želimo da imamo dobar život, međutim, mnogo ljudi je bezuspešno u tome, jer uvek tragaju na pogrešnim mestima. Društvo nas uči da ćemo imati dobar život ako stremimo ka dobrim ciljevima, kao što su na primer: zarađivanje novca, sticanje uticajnih prijatelja, itd. Neke od ovih stvari možemo da postignemo svojim fizičkim izgledom. Sve su to isprazne stvari koje nas ne mogu ispuniti na pravi način.

Samo pravi odnos sa Isusom može da nam pruži dobar život. Bog želi da imamo dobar život, za kojim svi mi iskreno žudimo. Ako stavimo svoje nade u bilo šta drugo (čak i ako je u pitanju

nešto dobro što je Bog stvorio), to se kasnije može pretvoriti u idolopoklonstvo koje može ozbiljno da ugrozi naš odnos sa Bogom. Na kraju nas to može udaljiti od Boga i od dobrog života u kojem Bog želi da uživamo.

Ovde je nekoliko stvari koje će nam pomoći kako da imamo dobar život:

1. Kada uvidiš da glad za Bogom zapravo zadovoljavaš nečim što nije od Njega

Čak i kada voliš Boga, obožavanje nečega drugog se može prišunjati u tvoj život na neki način. To se dešava svaki put kada

gledamo nešto što nam Bog nikada neće dati. Pogledaj na svoj život i odmah razmisli šta bi to moglo da bude, sa čim to hoćeš da popuniš praznine u svome životu; da li su to materijalna dobra, možda uspešna karijera ili romantični uzbudljivi odnos sa nekim, ili možda bliskost sa svojom porodicom ili prijateljima. Nijedna od tih stvari (čak ni jedna dobra stvar) vam ne mogu doneti pravo i trajno ispunjenje u vašem životu osim odnosa sa Bogom kroz Isusa Hrista.

Čuvajte se čak i dobrih stvari, povedite računa o tome na koji način ih koristite, za šta ih ustvari koristite? Vremenom se svi borimo sa nekom vrstom obožavanja. Ako ne znaš koji je tvoj problem, upitaj Boga šta je to? O čemu ti većinu vremena provodiš razmišljajući. Koji je tvoj najveći protivnik upravo sada?

Pomoć u otkrivanju ti mogu biti pitanja kao što su: o čemu razmišljaš po ceo dan, na šta troliš većinu svog novca, u šta ulažeš većinu svojih napora...? Sve ono u šta ulažeš više nego što Isus zahteva od tebe prelazi u neku vrstu obožavanja u tvom životu.

2. Oslobodi se od stremljenja ka postizanju raznih dostignuća

Možda se boriš sa obožavanjem postignuća?! Ako se po svaku cenu boriš da postigneš mnogo više nego drugi ljudi oko tebe, ako želiš tako da postigneš da te ljudi zavole - to je problem! Zbog svega toga postaješ zbunjnjen i imaš utisak da stalno moraš nekome da se dokazuješ i da se stalno moraš penjati na lestvici uspeha. Ako se stalno upoređuješ sa nekim drugim i još ako se desi da su oni uspeli ono što ti nisi, ti odmah upadaš u depresiju. Moraš da shvatiš da si ti mnogo više nego samo neka lista uspeha. Ti imaš prelepe vrednosti bez obzira na uspeh u životu jer te je Bog stvorio po Svom liku i voli te bez obzira na sve. Pokušaj da se ne identifikuješ sa onim što si postigao u životu nego sa onim što je Isus napravio od tebe; poveži se sa Bogom za večni život.

3. Oslobodi se težnje da dobijaš odobravanje drugih

Ako stalno očekuješ da te neko pohvali onda se verovatno boriš sa obožavanjem odobravanja. Ni jedno ljudsko biće ne može da to učini za tebe osim

Boga. Prestani da se stalno oslanjaš na tuđe odobravanje za koje očekuješ da će da te ispuni. To može samo da te dovede do prosečnosti, iscrpljenosti, razočarenja i odbačenosti. Odluči da ćeš da se oslanjaš samo na Boga i od Njega očekuj odobravanje. Jedino Božije odobravanje treba da ti bude bitno. Prihvati totalno i bezrezervno Njegovu ljubav.

4. Oslobodi se obožavanja moći i uticaja

Možda ćeš nekada voditi borbu i sa takvim problemima. To se dešava sa ljudima koji stalno žele da budu glavni. Istovreme-

no, drugi žele da se takve osobe promijene, jer im se ne dopada takvo vaše ponašanje. Ako mislite da posedujete kontrolu, znajte da je to ustvari samo samo iluzija. Bog kontroliše sve u svakoj situaciju. Bog će se postarati za svaku vašu potrebu, ali samo kada imate potpuno poverenje u Njega. Zato odustanite da stalno kontrolišete stvari i ljude, i prepustite Bogu da se On pobrine za svaku vašu situaciju. Kada to učinite, Bog će vam dati neviđenu moć koja će da struji kroz vas i promeniće vas u nešto još bolje.

5. Oslobodi se obožavanja novca i materijalnih stvari

Ukoliko gledate na novac kao na nešto što će vam dati osećaj sigurnosti, mira ili sreće, onda se borite sa obožavanjem novca. Ne valja ako se stalno borite da zaradite što više ili se stalno bojite da nećete moći zaraditi dovoljno. Umesto svega toga biste trebali da se više pouzdate u Boga. Isus je jedanput rekao da niko ne možete služiti dva gospodara - Boga i novac. Uvek se morate odlučiti za jedno od ta dva. Možete biti fokusirani samo na jedno: ili na Boga i da Mu bespogovorno služite, ili ćete se okrenuti samo novcu. Morate da naučite da verujete Bogu i u kontekstu vaših finansija i da sledite biblijske principe u vezi sa raspolaganjem novcem. To biste mogli da iskoristite kao alat da biste udovolji Bogu i da On može da radi u vašem životu sa svrhom.

6. Oslobodi se obožavanja religije

Možda se borite sa obožavanjem religije?! Ukoliko stalno i uporno pokušavate da zaradite Božiju ljubav (ili možda pokušavate da je ne izgubite) i to ispunjavanjem raznih religijskih pravila ili izvršavanjem određenih rituala, onda imate pomenuti problem. Morate

shvatiti da je Božija ljubav neograničena i neuslovljena, a Isus je svojom žrtvom na krstu omogućio da ponovo imamo vezu sa Bogom. On je naš most sa Bogom, stoga prestanite da koristite religiju da biste zadobili Božiju ljubav ili da je sačuvate. Umesto toga, prigrлите ljubav koju Bog pruža slobodno i uživajte u njoj. Nađite vremena u toku dana da imate zajedništvo sa Bogom i bliži kontakt sa Njim. Zapamtite da je vreme koje provodite sa Bogom mnogo važnije od onoga šta ćete vi učiniti za Njega.

7. Oslobodi se obožavanja svoje pojave i izgleda

Možda se sa ovim borite, a dobar pokazatelj je ako ste sve što imate stekli svojim fizičkim izgledom, ili je vam je on po-

moglo da dobijete šta želite. Ako vam je fizički izgled najvažniji, mislim da je veoma bitno da shvatite da iako ljudi sada misle da ste prelepi i neodoljivi, pitanje je da li će to isto misliti i kada vi ostarite. Čak iako ljudi ne misle da ste lepi, za Bog ste prelepi, jer vas je On napravio baš onako kako je želeo. Bez obzira kako izgledate spolja, možete biti istinski lepi ako imate pravi odnos sa Bogom.

8. Oslobodi se obožavanja snova

Ako ste stalno uznemireni i nezdaovljni sa Bogom jer vam još nije ispunio vaše snove, onda je vreme da se preispitate. Pitajte Boga da vam otkrije koji vaš san se slaže sa Njegovim planovima za vaš život a koji ne. Kada to razlučite, polako zaboravite na snove koji ne

ispunjavaju Božiju svrhu za vas, i verujte Bogu da će On da ispuniti sve snove koji su ispravni za vaš život, ali u Njegovo vreme.

9. Fokusiraj se na slavljenje Boga

Kakvo je tvoje slavljenje i kome je upućeno, to će odlučiti kakva ćeš osoba jednog dana postati. Na primer, ako obožavaš novac, vremenom ćeš postati pohlepan; ako obožavaš moć, vremenom ćeš postati korumpiran. Ukoliko obožavaš Isusa koji je slika nevidljivog Boga, onda ćeš postati sličan Njemu, a to je upravo Božija volja za tebe. Fokusiraj se na svoj odnos sa Bogom. Neka Isus bude centar tvog života i sve ostalo postavi i organizuj u skladu sa time.

Whitney Hopley

Preveo i priložio *Darko Brvenik*

T ELESNI HRIŠĆANI [1. DEO]

„I ja, braćo, nisam mogao da vam govorim kao duhovnim ljudima, nego kao telesnima.“

Prva Korinćanima 3:1

Apostol ovde govori o dva stanja u hrišćanskom životu, o dve vrste hrišćana: „Nisam mogao da vam govorim kao *duhovnim* ljudima, nego kao *telesnima*, kao nejakima u Hristu.“ Oni su bili hrišćani, ali umesto da budu duhovni, bili su telesni. „Mlekom sam vas napojio, ne čvrstom hranom, jer još niste mogli da je podnesete. A ni sad još ne možete, jer ste još telesni.“ Ovde se ta reč koristi drugi put. „Kad među vama“ – sledi dokaz – „ima zavisti i svađa, zar niste telesni i zar ne živite kao obični ljudi? Kad, naime, jedan govori: ja sam Pavlov, a drugi: ja sam Apolosov, zar niste obični ljudi?“ (u engleskom prevodu KJV, „zar niste telesni“). Četiri puta apostol upotrebljava ovu reč „telesni“ (u nekim prevodima, kao kod Čarnića, tri puta). Po mudrosti koju mu je Duh Sveti dao, Pavle zaključuje: Ne mogu da pišem hrišćanima u Korintu ako poznajem njihovo stanje, i ako im ne kažem o to-

me. Ako dajem duhovnu hranu ljudima koji su telesni hrišćani, time ću im više naškoditi nego pomoći, jer nisu u stanju da to prihvate. Ne mogu da ih hranim mesom, moram da ih hranim mlekom.

Zato im Pavle na samom početku 3. glave govori o stanju koje kod njih primećuje. U prethodne dve glave, on im je govorio o svojoj službi po Duhu Svetome; sada počinje da im priča o tome kakvo mora da bude stanje ljudi da bi primili duhovnu istinu i kaže: „Ne dopuštam sebi slobodu da vam govorim onako kako bih hteo, jer ste telesni i ne možete da primite Duhovnu istinu.“ Ovo nas navodi na ozbiljnu pomisao da u Crkvi

Hristovoj postoje dve vrste hrišćana. Neki su živeli mnogo godina kao vernici, ali su ipak ostali bebe; drugi su duhovni ljudi, jer su se prepustili sili, vođstvu i potpunoj vladavini Duha Svetoga. Da bismo dobili blagoslov, prvo moramo da raščistimo kojoj od ove dve vrste hrišćana pripadamo. Da li mi, po blagodati Božjoj, u velikoj poniznosti živimo duhovan ili telesan život? Hajde, dakle, najpre da pokušamo da razumemo šta se podrazumeva pod telesnim stanjem u kome vernici možda žive.

Iz onoga što je napisano Korinćanima, primećujemo četiri obeležja telesnog stanja. To je naprosto stanje produženog ranog detinjstva. Vi znate šta to znači. Zamislite jednu predivnu bebu staru šest meseci. Ona ne može da govori, ne može da hoda, ali mi se ne uznemiravamo zbog toga. To je prirodno i tako treba da bude. Ali pretpostavite da posle otprilike godinu dana otkrijemo da dete uopšte ne raste, a da se posle tri godine još nije razvilo. Mi bismo tada rekli: „Mora da je u pitanju neka strašna bolest“. Tako bi ta beba, koja je sa šest meseci bila uzrok radosti svojim roditeljima i svakome ko bi je ugledao, zbog činjenice da ne raste,

uzrokovala zabrinutost i žalost. Svi bi se pitali šta nije u redu i zbog čega dete ne može da raste?!

Kada je beba imala šest meseci, bilo je sasvim ispravno što ne jede ništa drugo osim mleka; ali prošle su godine, a ona je ostalo u istom stanju!? Upravo to je stanje kod mnogih vernika. Doživeli su obraćenje, znaju šta znači imati sigurnost i pouzdanje, veruju u oprostjenje greha, počinju da rade za Boga, ali veoma malo rastu u duhovnom životu. Kada dođemo u kontakt s njima, odmah osetimo da im nešto nedostaje; u njima ne postoji ništa od krasote svetosti ili sile Božjeg Duha.

Takvo je bilo stanje telesnih Korinćana, izraženo i u onome što je zapisano u Poslanici Jevrejima: „Imali ste Dobru vest toliko dugo, i sada bi trebalo da ste učitelji, a ipak vam je opet potrebno da vas neko uči osnovama Božjih reči.“ Zar nije žalosno videti nekog od vernika koji je obraćen pet, deset, dvadeset godina, a ipak nema rast, snagu, niti radost u svetosti?

Koja su obeležja malog deteta? Jedno od njih je to da malo dete ne može samo sebi da pomogne, već stalno zadržava druge oko sebe kako bi mu slu-

žili. Često jedna beba može da bude despot u kući! Majka ne može da izađe napolje, mora da postoji neka sluškinja koja će paziti na dete i potrebna mu je neprekidna briga. Bog je stvorio čoveka da se stara za druge, ali beba je stvorena da se o njoj brine i da joj se pomaže.

Slično tome, postoje hrišćani koji uvek hoće da im se pomogne. Njihov pastir i njihovi hrišćanski prijatelji moraju uvek da ih uče i teše. Oni odlaze u crkvu, na molitvene sastanke i konferencije, želeći uvek da im se pomaže, a to je znak duhovnog detinjstva.

Drugi znak je ovaj: dete ne može ništa da učini da pomogne svom drugaru. Od svakog čoveka se očekuje da nešto doprinese za dobrobit društva. Za svakog od nas postoji neko radno mesto i posao koji treba da se uradi, ali beba ne može da učini ništa za opšte dobro.

Upravo je tako i sa hrišćanima. Koliko malo toga neki mogu da urade! Oni učestvuju u nekom takozvanom poslu, ali tu je malo korišćenja duhovne sile i prenošenja stvarnog blagoslova. Zar ne bi trebalo svako od nas da se zapita: „Da li sam prerašao moje duhovno detinjstvo?“ Neki vernici su primorani da odgovore na to: „Ne, umesto da napredujem, ja sam zaostao, a radost obraćenja i prva ljubav su nestali.“ Nažalost! Oni su bebe u Hristu i još su telesni.

Još jedno obeležje telesnog stanja je ovo: stalno spoticanje i pad u greh. Pavle kaže: „Kad među vama ima svađa i podela, i zavisti, zar niste telesni?“ Čovek popusti lošoj naravi u sebi. On može da bude u nekoj hrišćanskoj službi, ili propovednik evanđelja, ili učitelj u nedeljnoj školi, najozbiljniji na molitvenom sastanku, a da se ipak često prepire ili ispoljava

gorčinu i zavist. Nažalost! Nažalost!

U Galatima 5:20-21 nam je rečeno da su mržnja i zavist dela telesna. Koliko često među hrišćanima, koji bi trebalo da rade zajedno, vidimo podele i gorčinu! Neka se Bog smiluje na svoj narod u kome tako često izostaje plod Duha – ljubav.

Možda pitaš: „Zašto je to tako, da se dvadeset godina borim sa razdražljivošću u sebi i ne mogu da je savladam?“ To je zato što se boriš protiv te razdražljivosti, a ne protiv korena loše naravi. Nisi uvideo da je sve to zato što si u stanju pokvarene telesne prirode, i nisi se stvarno predao Duhu Božjem. Može biti da nikada nisi bio poučen o tome; da to nikad nisi video u Božjoj Reči; da nikad nisi veroval. Ali to je zapisano u Bibliji; ta istina Božja ostaje nepromenljiva. Isus Hristos može da nam da pobedu nad grehom i može da nas sačuva od ovih prestupa. Ne govorim ti da će greh biti iskorenjen i da više nikad nećeš imati izvesnu sklonost ka grehu. Kada Duh Sveti dolazi ne samo sa silom za službu kao darom, već u božanskoj blagodati da ispuni srce, onda je tu pobjeda nad grehom i sila da se ne udovoljava grešnim požudama tela.

Obeležje tog telesnog stanja možete videti ne samo u nedostatku ljubavi, obuzetosti sobom ili u gorčini, već u toliko mnogo drugih greha. Koliko samo ima prilagođavanja svetlu, tako je mnogo sebičnih ambicija među ljudima, toliko žudnje za tim da nas drugi slave – što je sve plod telesnog života – toliko toga se može naći usred hrišćanskih aktivnosti! Upamtimo da je takvo telesno stanje puno stalnog grešenja i padova. Bog od nas želi ne samo da ispovedamo pojedinačne grehe, već i da priznamo da su ti gresi znak da ne živimo zdravim životom i da smo još telesni.

Treće obeležje koje će više pojasniti ono o čemu govorim je da ovo telesno stanje može da postoji povezano sa velikim duhovnim darovima. Postoji razlika između darova i vrlina. Vrline koje dolaze od Duha su poniznost i ljubav – kao poniznost i ljubav Hristova. Te vrline Duha treba da učine čoveka slobodnim od sebičnosti; a darovi Duha čine čoveka podesnim za službu. Ilustraciju toga vidimo kod Korinćana.

„Zahvaljujem Bogu da ste se obogatili u svemu, u svakom znanju i svakoj mudrosti.“ U 12. i 14. poglavlju vidimo da su darovi proroštva i darovi za činje-

nje čuda bili u velikoj sili prisutni među njima; ali vrline Duha su bile vidljivo odsutne. To je moguće i u naše vreme, baš kao što je bilo u vreme Korinćana. Mogu biti u službi evanđelja; mogu odlično da podučavam Božju Reč; da imam uticaj i okupim veliku zajednicu oko sebe, a ipak, teško meni! Mogu da budem telesan čovek; čovek koga Bog možda upotrebljava i koji je možda na blagoslov drugima, pa ipak, i pored toga telesni život može biti moje obeležje. Svi znate taj zakon da se neka stvar naziva prema svom najznačajnijem obeležju. U ovim telesnim Korinćanima bilo je nešto malo od Božjeg Duha, ali je grešna ljudska priroda bila dominantna. Duh nije uprav-

ljao njihovim celokupnim životom. Duhovni ljudi se ne zovu tako zato što u njima ne postoji telesna priroda, već zbog toga što je u njima Duh dobio vlast, i kad ih sretnete i družite se sa njima, osećate da ih je Duh Božji posvetio. Čuvajmo se da nas taj blagoslov koji nam Bog daje u našem radu ne prevari i ne navede da pomislimo kako smo duhovni zbog toga što nas je On blagoslovio. Bog može da nam da darove da ih koristimo, ali se ipak može desiti da naš život nije potpuno u sili Duha Svetoga.

Poslednje obeležje telesnog stanja je to da ono čini čoveka neprikladnim za primanje duhovnih istina. To je ono što apo-

stol piše Korinćanima: „Nisam mogao da vam govorim kao duhovnim ljudima; iako ste toliko dugo hrišćani, niste u stanju da primite duhovnu istinu; ne možete još da je podnesete; moram da vas pojim mlekom.“ Bojim se da u crkvi devetnaestog veka često pravimo jednu strašnu grešku. Imamo neku zajednicu u kojoj su većinom telesni ljudi. Tim ljudima dajemo duhovno učenje, oni se dive tome, razumeju i raduju se u takvom služenju; pa ipak, to ne utiče praktično na njihov život. Oni na određen način rade za Hrista, ali tu nema istinskog posvećenja Duhom. Za njih ne možemo da kažemo da su duhovni ljudi puni Duha Svetoga.

Prepoznavajmo ovo kad smo mi u pitanju. Čovek može da postane veoma ozbiljan. Može da razume sve učenje koje čuje. Može da bude sposoban da razlikuje jer je pronicljivost dar. Pa ipak, taj telesni život može sve vreme da živi u njemu i kada zapadne u nevolju sa nekim prijateljem, hrišćanskim radnikom ili svetovnim čovekom, taj koren telesnosti rađa svoj strašan plod jer duhovna hrana nije mogla da uđe u njegovo srce.

Čuvajte se toga. Obratite pažnju na Korinćane i učite od njih. Pavle im nije rekao: „Vi ne mo-

žete da podnesete istinu, iako bih vam je govorio“ zato što su bili neki neobavešteni ili glupi. Ne! Ovi Korinćani su se ponosili svojom mudročću i nju su tražili iznad svega, ali Pavle im je rekao: „Zahvaljujem Bogu koji vas je obogatio u svemu, u znanju, i u mudrosti; pa ipak, još ste telesni, vaš život nije svet; vaš život nije posvećen do mere poniznosti života Jagnjeta Božjeg, još ne možete da primiti pravu duhovnu istinu.“

To telesno stanje nalazimo ne samo u Korintu, već svuda u hrišćanskom svetu danas. Mnogi hrišćani pitaju: „Zbog čega postoji toliko slabosti u Crkvi?“ Odgovor na ovo pitanje je veoma ozbiljan i uzdam se u to da će nam sam Bog urezati to u srca tako da kažemo: „Ovo mora da se promeni. Smiluj se na nas.“ Avaj! Ta molitva i promena ne mogu doći sve dok ne uvidimo da postoji koren telesnosti koji vlada u vernicima; oni žive više po telu nego po Duhu; oni su još telesni hrišćani.

Andrew Murray (1828-1917) je bio poreklom iz Škotske, ali je delovao kao propovednik u Južnoj Africi. Mnogo godina je tamo služio Gospodu i napisao brojne knjige, uključujući; *Potpuna predanost, Sa Hristom u školi molitve*, i *Ostanite u Hristu*.

Iz knjige GOSPOD U NAMA

Priložio *Steve Luibrand*

L AŽNO I ISTINSKO SLAVLJENJE

IZLAZAK 32

Nestrpljenje u vremenu tišine uvek vodi ka *idolopoklonstvu* koje predstavlja fokusiranje na nas same ili nešto drugo u našem životu što zauzima mesto Boga našeg Stvoritelja. Izrael je posegnuo za instant „rešenjem“ pravljenja zlatnog teleta nakon što *nestrpljivo* konstatovao da Mojsija nema i da Bog kasni. Tako nastaje lažno slavljenje i obožavanje koje žalosti i gnevi Boga. I danas možemo zapaziti neke hrišćane koji nisu spremni da osluškuju i prate kretanje Duha Svetog, već traže instant rešenja pretvarajući slavljenje u puko pevanje ili lepo uvežbano sviranje pesama na nedeljnom bogoslužju.

Susret sa Bogom i čekanje na Njega u okviru slavljenja i obožavanja, u mnogim crkvenim zajednicama su davno zaboravljena stvar. Kompromis sa grehom je važan problem kada govorimo *lažnom* ili *istinskom slavljenju*. Gospod Isus je suočio ženu iz Samarije kada je razgovarao sa njom o živoj vodi. Rekao joj je da postoji greh u nje-

nom životu koji se tiče nekoliko muškaraca koje je promenila a da ni onaj sa kojim je trenutno bila nije bio njen muž (Jovan 4:15-17). Greh koji nosimo u našim životima bitno utiče na autentičnost našeg slavljenja Gospoda. Bitan je način na koji živimo i to da li smo spremni da se odrekemo grešne navike. Ovo se svakako odražava i na samu crkvu kojoj pripadamo i u kojoj služimo.

U tekstu iz knjige *Izlaska* možemo da vidimo kakvo je naše ljudsko rešenje kada je u pitanju slavljenje i obožavanje. Mi imamo našu, ljudsku ideju o tome kako slavljenje treba da izgleda. Imamo i svoje navodno „rešenje“ za slavljenje i oboža-

vanje u slučaju ako Bog „kasni“. Jedno je sigurno, Bog nikada ne kasni, već mi ljudi volimo da žurimo. Svaki pokušaj palog čoveka da napravi svoj sistem i da sam odredi kako će se slavenje odvijati, na kraju se završi *idolopoklonstvom* iako taj idol ne mora biti *tele* kao u slučaju Izrelskog narada, već može biti ličnost, organizacija ili crkva.

Glavni i suštinski problem je što ljudi ne žele da predaju sebe Bogu i izmišljaju sisteme u kojima će biti „bezbedni“. Sladunjava i dobro odsvirana muzika ne znači da to automatski predstavlja slavljenje Boga i da je ispravno.

Dela 17:16-34

Sama pomisao da smo okruženi raznim vrstama idola sasvim sigurno uzburkava naš duh. Poput veštoga bankara koji je istreniran da u svežnju originalnih pronade lažnu novčanicu, hrišćanin koji je spoznao istinskog Boga kroz molitvu tako i slavljenje, ne može a da ne bude osetljiv na prisustvo idola i idolopoklonstva u bilo kojoj životnoj okolnosti ili mestu.

Sećam se jedne večeri slavljenja na kojoj sam bio, kada su dva veoma poznata hrišćanska autora pevala i pokušala da nas

vedu u prisustvo Božije. Kod prvog autora sam osetio samo dobar *muzički performans*, ali kada je drugi izašao da peva doneo je sa sobom i *Božiju prisutnost*. Razlika je bila uočljiva i nije plod nekih predrasuda prema tim ljudima. Bilo je to stvarno presvedočenje o onome šta je Gospod tada činio na tom mestu.

Kao što je to i apostol Pavle činio, objavio *živoga, vaskrsloga Hrista, mesto gde On danas prebiva kao i Njegov skori povratak*, tako i mi trebamo činiti kroz naše slavljenje koje upućujemo Bogu. To ćemo najbolje činiti tako što ćemo tu poruku ponavljati kroz tekstove pesama. To treba činiti na jednostavan i jasan način da bi ljudi razumeli, ali pre svega da bismo dali slavu našem Gospodu na očigled svih. Kao što je i David rekao u jednom od svojih Psalama: „*Slaviću te među nevernicima.*“

Postavlja se i jedno važno pitanje - šta činimo kada smo izvan crkvene zgrade i koja je poruka koju ljudi oko nas mogu da čuju? Postoji problem vezan poruku našeg slavljenja. Često je poruka pesme *zamagljena* spominjanjem prvog, drugog,

trećeg lica jednine u našim pesmama. Tako možete naći poruku tipa: „*O, kako nas On voli...*“ Pitam se, a verujem da isto to pitanje postavljaju i slušaoci koji sa pesmom prvi put dolaze u kontakt: „O kojoj osobi se tu ustvari peva?“

Naša poruka evanđelja može postati kao mlaka voda zbog koje će malo ozbiljno odlučiti da sledi Boga. U najbolju ruku, oni koji se po prvi put susreću sa pesmom, nemaju velike koristi. Muzika kojom se istinski daje slava Bogu jeste naš alat koji nam služi da prenesemo jasnu poruku o tome ko smo i u šta mi to verujemo.

Mišljenja sam da se pravo i istinsko slavljenje razlikuje od lažnog i po tome što su poruka crkvi i poruka evanđelja onima

koji su van crkve u pesmama vrlo jasne. Deo te važne poruke jeste očiglednost kome mi zapravo pevamo - Isusu, našem Gospodu i Bogu!

Naša odluka da tvrdoglavo sledimo svoje principe i navike, ozbiljna je prepreka da bi se ostvario savršeni Božiji plan. Odričemo li se sebe i svojih principa, postoji velika šansa da poput Enoha, hodamo u bliskosti sa Bogom. Naše pesme, poruke i pevanje biće nadahnuto od Boga samo ukoliko živimo na posvećen način. Kroz to dolazi do proboja u samom slavljenju. To je putokaz koji nas vodi do pravog i istinskog slavljenja.

Neka vas Gospod blagoslovi!

Dejan Milinov, Novi Sad

NEKO ČUDNO VRIJEME

Godina unazad smo često slušali i čitali o mnogobrojnim ružnim i lošim stvarima koje su se dešavale među hrišćanima na Zapadu. Mnogi vjernici i hrišćanske vođe su pali u različite grijehе. Broj razvoda među vjernicima je bio, a i danas je, veoma veliki. Razvodi su uzrokovani ne samo neslaganjem, već i kršenjem bračnih zavjeta. Preljube, konzumiranje poronografije, uzimanje droga, homoseksualnost i mnogi drugi grijesi su se umnožili. Dugo vremena smo smatrali da je taj pad morala karakterističan samo za *tamo neke* crkve u Americi.

Nažalost, vremenom su se sve te stvari počele događati i na našim prostorima. Ono što je do prije dvadesetak godina bilo nezamislivo, u kratkom vreme-

nskom roku je postalo uobičajeno i prihvatljivo. Izgleda da se krećemo se ka tome da mnoge loše stvari postanu sasvim prirodne i normalne. Malo ko više obraća pažnju na to što je grijeh značajno prisutan među nama. *Cool* smo. Sve je OK. Da li je?!

Lakše nam je da ne razmišljamo o tome. Nije naša briga i nema potrebe da se petljamo, a posebno ne treba mi da ispravljamo „krive Drine“. Ne želimo da se konfrontiramo sa drugima zbog toga. Kome još trebaju neprijatelji?!

Malo je onih koji upozoravaju na opasnost ovakvoga stanja. Nije nimalo atraktivno biti onaj koji upozorava, opominje, a posebno ne onaj koji kori. Mnogo je lakše ohrabrivati i govoriti pozitivne stvari.

Dok pišem ove redove, i sam se pitam kako će biti prihvaćeni i kako će neki ljudi reagovati. No, duboko sam ubijeđen da ništa loše i pogrešno ne pišem, i ta me spoznaja ohrabruje da dovršim ovaj tekst i da ga objavim. Dugo vremena sam osjećao poticaj da napišem nešto na ovu temu. Nemam namjeru bilo koga da osuđujem i raskrinkavam, jer ni sam nisam savršen, a i Onaj koji je jedini savršen ima milosti za nas koji to nismo. Želim da ukažem na loše stvari među nama, a ne na ljude. Svi smo loši i stoga nikoga ne izdvajam.

Gore pomenuti grijesi, kao i mnogi drugi, ovdje nepomenuti, se sve češće dešavaju među hrišćanima, ali i među hrišćanskim vođama. Mnogi nastavljaju da žive kao da se ništa nije dogodilo. Mnoge vođe nastavljaju i dalje da obavljaju odgovorne službe uprkos ozbiljnosti grijeha koje su učinili. Svi grijesi, posrćemo i padamo i hvala Bogu koji nas podiže, ali preduslov za to je da se pokajemo, da ne ustrajavamo u grijesima, niti da ih olako uzimamo. Mnogi nažalost nastave da nastavljaju bez vidljivog pokajanja, promjene i obnove. Neki čak i dalje ustrajavanju u grijehu.

Grijeħ među narodom Božijim se sve više umnožava. Ulazi u crkvu i ukorjenjuje se. Kada tama postaje tamnija, svjetlo tada postaje svjetlije. Mi smo svjetlo svijeta. Trebalo bi da budemo svjetlo svijeta, ali čini se da ponekad to i nije baš tako.

Vjerujem da Bog želi da imamo ispravan stav i govorimo o tome šta ne valja, a da pri tome ne zaboravimo na ljubav, da ni sami nismo savršeni, da ne sudimo... Ovaj tekst je tek slab glasić, ali nadam se da će biti i drugih koji će biti hrabriji od mene da zastupaju ono što je ispravno i ukažu na stvari koje su loše. Nadam se da će oni to učiniti na bolji, jasniji i mudriji način, sa više ljubavi, bez krutosti i religioznosti, a sve to u nepokolebljivoj vjeri i revnosti. Vjerujem da Bog ima još onih koji nisu i neće popustiti pod naletima nekih novih trendova, nego će bez obzira na sve stajati čvrsto na Božijoj Riječi.

U ovo čudno i teško vrijeme u kome živimo, znam da treba mnogo više da se molim za sebe i za druge, da nas Gospod sačuva i izbavi od iskušenja.

Pridružite mi se...

Branko Erceg, Banjaluka

ONAJ KOJI SIJAČU DAJE SJEME

U mladosti sam često sebi postavljao jedno pitanje. Možda isto pitanje i vi danas stavljate pred sebe: *“Šta će biti s mojim životom?”* Bilo mi je stalo da svoj život ne protraćim uzalud. Nisam želio da moj život bude samo jelo, piće i spavanje. Nisam kao neki ljudi imao životni plan, koji je u suglasnosti sa mojim namislima i smjernicama mojih bližnjih, I koji se odvija po zadanoj putanji. Obično ta putanja izgleda ovako: nakon osnovne škole, poći ćeš u srednju školu, nakon srednje škole, upisaćeš fakultet, nakon fakulteta, naći ćeš posao, zatim ćeš se oženiti i zasnovati porodicu.

Naprotiv, ja sam u velikoj mjeri zavisio od samostalnih koraka, koje sam preduzimao u nepredvidivim životnim okolnostima. Postojao je velik jaz između mojih želja i mogućnosti, pa sam više očajavao nad sobom nego što sam se radovao budućim koracima. Uzdisao sam: *“Šta će biti sa mnom? Živim na selu. Roditelji me ne*

mogu poslati u grad na školovanje. U gradu nemam nikoga da me pozove k sebi!” To je bilo kao kada pjesnik jadikuje: *“Šta mi vrijedi pisati poeziju, ako neće biti onih koji će je čitati?”* Ili budući pilot: *“Šta mi vrijedi naučiti pilotirati, ako neću imati avion ili putnike u avionu?”* Takva su me razmišljanja ponekad vodila u očaj i beznađe. Ako se tome predamo, onda na kraju, od silnih želja i htijenja, ne bude ništa.

Kada sam u kasnijem periodu postao duhovno zreliji, jedan biblijski stih mi je postao oslonac u neizvjesnim životnim okolnostima. Apostol Pavle je izrekao jednostavnu misao u 2.

Kor. 9,10: *“Onaj koji daje sijaču sjeme, dat će i kruh za hranu.”* U razdobljima kada je moja budućnost bila sasvim neizvjesna, taj mi je stih puno pomagao. U sebi bih čuo nešto poput ovoga: *“Nemoj se brinuti o budućnosti, jer je ona u Božjim rukama. Nemoj ni stati u svom poslu, ako željeni uspjeh još nije na vidiku. Nego radije, trudi se oko toga šta ti je pri ruci - iskoristi svaku mogućnost da razviješ svoje sposobnosti. Bog će ti u budućnosti dati priliku da dođe do izražaja sve ono oko čega si se trudio.”*

Drugim riječima, osjećao sam kao da mi Bog kroz taj stih želi poručiti: Brini se samo o tome da siješ po njivi svako sjeme koje ti dajem, a ja ću se brinuti da ono prije ili kasnije donese rod – svako u svoje vrijeme – za godinu ili deset. Nasuprot očaju, nalazi se Božja dugoročna poruka u Pričama Solomonovim 23,18: *“Imaćeš budućnost, i tvoja nada neće propasti.”*

Jedna me životna zgoda podsjeća da je to zaista tako. Dok sam živio na selu, u osnovnoj školi sam učio njemački jezik. Ali kako sam u seoskom kinu ili na televiziji imao priliku gledati

samo američke filmove sa titlovima na hrvatskom, osjetio sam strašnu privlačnost prema engleskom jeziku. Slušao sam američku i englesku muziku na radiju. Kada god bih u nekom časopisu naišao na ime muzičkog sastava s engleskog govornog područja, zapisivao bih naziv. Danima bih ga izgovarao naglas, radujući se što znam još jednu riječ više. Engleski je jezik postao moja strast, iako sam znao tek poneku riječ.

Tek kada sam pošao u srednju školu, u obližnjem gradiću, po prvi puta sam uspio nabaviti udžbenik engleskog jezika i uzeo sam ga kao izborni predmet u školi. Koliko sam se samo trudio oko učenja engleskog jezika, govori i jedan događaj sa seoskih polja. Kada god bih se vraćao na selo u posjetu roditeljima, tamo me je obično čekalo kopaње ili branje kukuruza. Kako sam već morao pomagati u polju, ipak se engleskog ni tamo nisam htio odreći.

Ponio bih sa sobom bilježnicu, koja mi je služila kao rječnik. Za vrijeme kopaња ili berbe kukuruza, rječnik mi je - poput ogrlice - bio obješen oko

vrata. Dok sam motikom udarao po korovu ili srpom po kukuruzu, zastajao bih s vremena na vrijeme, pogledao u rječnik, pa nastavio dalje. Svakako, moj otac nije imao razumijevanja za to. Dok me je posmatrao kako jednu ruku držim na motici, a drugu na bilježnici, znao bi doviknuti: *“Što se tako mučiš, to ti nikada neće trebati!”*

Da mi engleski nikada neće trebati mislila je moja i mama. I sestra. Ponekad – i ja sam. Iako sam gajio žarku želju da otputujem tamo gdje će mi taj jezik dobro doći, ipak su životne okolnosti poručivale: *“Nećeš otići dalje od sela. Najdalje možda do obližnjega gradića! Što ti onda, uistinu, vrijedi što se toliko trudiš oko učenja engleskog jezika?”* Zasigurno su mi i drugi davali male izglede da će mi engleski ikad trebati – osim da sam sa sobom razgovaram. Ili možda da pomalo razumijem američke filmove i bez titlova. Godine su prolazile. Bio sam veoma usamljen sa svojim znanjem engleskog jezika.

Pa ipak, moje su životne okolnosti – čak i na moje iznenađenje – doživjele prekratnicu. Postao sam dio jedne

male duhovne porodice – hrišćanske crkvene zajednice. Zatim sam upoznao mnogo braće i sestara u zemlji i inostranstvu. U posljednjih desetak godina sam imao priliku putovati u posjetu hrišćanskim prijateljima s engleskog govornog područja. Počeo sam se dopisivati sa ljudima iz raznih dijelova svijeta. To činim i danas. Toliko učestalo da je engleski jezik upotrebljavam skoro svakodnevno.

Zahvaljujem Bogu koji mi je usadio želju i poticaj da naučim engleski jezik, koji mi je omogućio da upoznam mnoge nove prijatelje. Nije se dogodilo, kako je mnogo godina izgledalo, da od svog tog truda nemam puno koristi. Naprotiv, u velikoj mjeri koristim jezik koji sam počeo učiti na seoskim poljima. To je samo jedan primjer zbog kojeg mogu reći: *“Ne plašim se budućnosti, jer Bog je već tamo.”*

Danas, u zrelijim godinama života, Božju poruku razumijem dublje. Oslanjam se na stihove iz evanđelja po Jovanu. U oproštajnim porukama, prije nego što će biti uhapšen i osuđen na smrt na krstu, Isus je rekao svojim učenicima: *“Niste*

vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao i odredio vas da idete i rodite rod i da vaš rod ostane" (Jovan 15:16). Ovdje Isus kao da želi poručiti: "Vaš život neće ostati bez ploda, jer ja stojim iza vas i vašeg djelovanja. Niste vi oni koji Mene pokrećete, nego Ja vas. Stoga se ne trebete brinuti da stvari neće ići. U Mojoj je nadležnosti da vaše poslanje uspije."

Na nama je da ljubimo jedni druge, kako nam govori i stih iz Jovanovog evanđelja 15,17.

To što je Isus tada rekao učenicima, čezne da po Duhu Svetome danas obznani kako meni i tebi. Bogu je stalo ne samo do tebe kao tebe, već i do toga da tvoj život ispuni svrhu, zbog koje si došao na ovaj svijet. Bogu je stalo do toga da providi i okolnosti u kojima će svaki tvoj napor imati ploda, jer u Njegovoj službi. No, jedno je potrebno. Nebeski Otac traži ovo: *"Daj mi, sine moj, (kćeri moja) srce svoje, i neka oči tvoje raduju putovi moji."* Ovaj stih se nalazi u knjizi Priča Solomovih (23,26).

Potrebno je istinsko i potpuno predanje Bogu. Kada sam prije mnogo godina iskusio obraćenje i pošao putem preda-

nja, počeo sam se brinuti i pitati: *"Šta sad? Kamo ću poći da bih mogao svjedočiti za Tebe? Vrata mi izgledaju zatvorena. Zar ću čamiti u osami?"* Tada sam, u molitvenoj sobi, osjetio kao da mi Isus želi poručiti: *"Budući da si Mi predao život, sjeti se da nisi samo ti Mene izabrao, već i Ja tebe. Stoga se ne moraš ni najmanje brinuti za svoje buduće korake. Nisi ti taj koji ih usmjeravaš, već sam to Ja. Ne moraš se brinuti da tvoja nastojanja neće uspjeti. Šta god da nosiš u sebi, a da to služi napretku moga Kraljevstva i na dobrobit je drugih ljudi, Ja ću to upotrijebiti, sve do najmanje sitnice."*

Na nama je da ljubimo *"Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom" (Matej 22,37);* te da ljubimo bližnjega *"kao samoga sebe" (Matej 22,39).* Za sve drugo će se pobrinuti Bog. Stoga se ne moraš više tjeskobno brinuti šta će biti sa tvojim životom. Pitanje koje možemo postaviti jeste: *"Vidi li me Isus među svojim izabranima i čeznem li za potpunim predanjem Bogu?"*

Vlado Pšenko, Vukovar

ŽETVA

Zvuk smijanja je ispunio moje uši i širom otvorio moje oči. Jedna prelijepa mlada djevojka je sjedila na dnu mog kreveta. Izgledala je kao anđeo – zlatne lokne, skoro prozirno mliječno bijeli ten i prekrasne plave oči. Zurila je direktno u mene.

“Ko si ti?” - pitala sam.

Ponovo se zakikotala, a onda se približila i šapnula mi je:

“Došlo je vrijeme žetve.”

Uhvatila je moju ruku i počela skakutati van sobe. Pratila sam je, naravno. Bila sam znatižel-

jna da vidim ko je ovo neobično dijete i šta želi. Izašle smo ispred mojih vrata i odjednom sam sam se našla u nepreglednom prostranstvu pšenice. Bila sam potpuno okružena zlatnim poljem i azurno plavim nebom. Kako je vjetar duvao kroz polje, stvarao je prekrasne talase u nepreglednom polju pšenice. Pšenica se gibala i presijavala, dok je svjetlost plesala iz nje.

Tada sam shvatila o kakvoj žetvi je ovo dijete govorilo. Postala sam uzbuđena.

“Je li ovo moje polje?” - radošno sam pitala.

“O, ne!” - rekla je.

Zakikotala se i držeći svoju ruku odskakotala, a ja sam posrćući krenula za njom.

Prošli smo kroz stotine, možda i hiljade prelijepih pšeničnih polja dok nismo stali kod zapuštenog dijela polja. Djevojčicin osmijeh je tada iščeznuo. Svečanim glasom mi je rekla:

“Ovo je tvoje polje.” Suze su potekle niz moje lice.

“Ne!” - plakala sam.

“Ne, ovo ne može biti moje polje! Zar ne postoji ništa ovdje?”

Tada sam je ugledala - jedna usamljena stabljika pšenice sunčala se tamo. Suze su mi se osušile i lagani osmijeh se pojavio na mom licu. Međutim, djevojčica se nije osmjehivala. Nije, jer kada sam izbliza pogledala stabljiku, primjetila sam slova našarana na pšenici. Detaljniji pogled mi je otkrio da je stabljika na sebi imala ime. Krvlju je bilo napisano: “Kejsi.”

Počela sam da jecam.

“Da li je to to?! Je li ovo sve što sam postigla? Šta mogu uraditi da to popravim? Šta se od mene sada očekuje?”

Nije bilo odgovora.

“Možeš li mi bar odgovoriti?”

I dalje nije bilo odgovora. Okrenula sam se da je ponovo pitam, ali je djevojčica već bila nestala. Svuda sam je tražila, ali nigdje je nisam mogla naći. Još uvijek sam je tražila kada sam naišla na malu, bijelu knjigu. Znala sam šta koja je to knjiga i prije nego što sam je uzela u ruke. Trakica za obilježavanje u toj Bibliji je bila stavljena na 28. glavu Matejevog evanđelja, a 19. stih je bio podvučen. Kada sam počela da čitam stih, jak nalet toplog vjetra je provejao kroz knjigu, a pregršt sjemena pšenice je razduvao u vazduh.

“Zato idite i sve narode učinite mojim učenicima, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha...”

Matej 28:19

Kejsi

Prevela Sonja Rakić, Banjaluka

Tada reče učenicima svojim: Žetve je mnogo, a poslanika malo.

Molite se Gospodaru žetve da izvede poslanike u žetvu svoju.

MATEJ 9:37-38

U SKRSNUĆE

RAZGOVOR U TRAMVAJU

„Glupost!”

Jedan gospodin je ljutito zatvorio svoje novine. Njegov susjed se pošteno trgnuo.

„Pa? Šta je glupost?”

„Ah, ti glupi uskršnji tekstovi! Poslušajte: *Uskrsnuće! Proljeće je tu! Rijeke i potoci su se oslobodili leda, reče veliki pjesnik Gete. Priroda svuda slavi uskrsnuće. Lijepo žubore potoci, cvjetići se bude, ptice se vraćaju. Uskrs je, svuda... - koja je to glupost!*”

„Oprostite, ipak nije to glupost! Zašto bi to bila glupost?

Zar nije Uskrs svečanost uskrsnuća?”

„Da, sigurno! Ali ne radi se u uskrsnuću prirode, nego o Isusovom uskrsnuću!”

„Ipak, dozvolite: što to govorite? Možda ne čujem dobro. Isusovo uskrsnuće?”

„Da! Dobro čujete! Radi se u Isusovom uskrsnuću! O tome da su Božjeg Sina ljudi razapeli, položili u grob, i da je On uskrsnuo od mrtvih.”

„Zar danas postoji neko ko u to vjeruje? Nauka je...”

„Molim? Šta je nauka?”

„Opovrgla je Isusovo uskrsnuće. Pa to zna svako dijete.”

„Onda svako dijete zna neku glupost. Moja djeca još uvijek pjevaju: *Jer sam Isusova ovca, veselim se...* Ali, oprostite, kako je to nauka opovrgla Isusovo uskrsnuće? Bojim se da imate nestvarnu predodžbu o nauci.”

„Molim vas, nedavno sam čitao da se Isusovo uskrsnuće mora duhovno razumjeti. On i dalje živi kroz svoje riječi!”

„To fino zvuči. Samo, Isusovi apostoli su jako ustrajavali na tome da je On tjelesno ustao. Oni naglašavaju da su Ga dirali i da je On pred njima jeo.”

„Ah, moj dragi gospodine, apostoli! Šta su oni svašta izrekli! Oni su imali samo neku viziju! Dan i noć nisu mislili na bilo šta drugo nego samo na uskrsnuće. I onda su sami sebi umislili da su Ga stvarno vidjeli. I to sam čitao u jednom naučnom članku.”

„Čudna nauka! Malo se potrudite pa pročitajte o tome u Novom zavjetu! Učenici uopšte nisu razmišljali dan i noć o Njegovom uskrsnuću. Mislili su suprotno. Kad je Isus došao iz groba, nisu htjeli povjerovati u to. Bili su jako kritični i sumnji-

čavi. Ne, tako ne dolazi do auto-sugestije!”

„Ali ja ne mogu vjerovati da neko ustaje od mrtvih!”

„Ni ljudi u Jerusalamu koji su Ga razapeli, nisu htjeli vjerovati. Imali su dobar način da se uvjere da je zaista tako bilo!”

„Kako?”

„Trebalo je samo da otvore grob i vide leži li Isus tamo. To su sigurno i učinili. Da je tijelo bilo tamo, sigurno bi glasno negodovali, ali o tome nema pomena. Sjećam se da sam jednom o tome čuo jako zanimljivo predavanje. Tu je jasno dokazano da Isus nije bio zaista mrtav. I tako je treći dan ustao iz groba. To je jako dobro i prirodno objašnjenje za uskrsnuće.”

„Pa, imate spremnu cijelu seriju objašnjenja. Ako jedno ne pomaže, izvučete drugo, Vi ste čudan tragatelj istine! Ali, nemojte mi uzeti za zlo, ovo što ste sada rekli takođe je glupost!”

„Kako molim?!”

„Pazite malo, na uskrsno jutro su tri žene krenule do Isusovog groba. To možemo da pročitamo u Bibliji. Grob je bio izdubljena pećina zatvorena velikim

kamenim blokom. Žene su htjele balzamovati tijelo, kako je tada bio običaj. Usput su razmišljale: *Ko će nam odgurnuti kamen s ulaza u grob?* Kamen je bio tako težak da ga tri žene nisu mogle odgurnuti. Zar to može mrtvac, i to onaj koji nije jeo tri dana nakon okrutnog rimskog bičevanja i razapinjanja? Pri razapinjanju ti tako probodu ruke da se jako ošteti zapešće. Takav jedan mrtvac je jako iskrvario. Takav mrtvac ne odvaljuje ogromne kamene blokove. Osim toga, Rimljani su se bili uvjerali da je stvarno bio mrtav. Ne, ne! Sa tako primitivnim objašnjenjima se ne približavate činjenicama!“

„Da, moj gospodine, onda je mrtvac nestao na neki drugi način. Sjećam se da sam čuo da su ga učenici ukrali!“

„A, o tome ste čuli? O tome govori čak i Biblija.“

„Pa eto, vidite. Sve se samo razjašnjava.“

„Da, objašnjava se. Biblija kaže da su Isusovi neprijatelji širili tu laž kada više nisu mogli sakriti istinu o praznom grobu. Naravno, to onda niko nije vjerovao, jer poznato je da su Isusov grob čuvali rimski vojnici. Volio bih vidjeti tog lopova koji će rimskim vojnicima ukrasti mrtvo tijelo!“

„Vjerujete li stvarno u Isusovo uskrsnuće?“

„Svakako! Prije svega vjerujem u to jer sam u životu susreo Isusa. Nisam više htio živjeti bez sigurnosti da imam živog Spasitelja. Pročitajte danas, na Uskrs, priču o uskrsnuću!“

Wilhelm Busch (Male priče)

Reče bezumnik u srcu svom: Nema Boga! Nevaljali su, gadna su dela njihova; nema nikoga da dobro tvori.

Gospod pogleda sa neba na sinove čovečije, da vidi ima li koji razuman, traži li koji Boga.

PSALAM 14:1-2

BITI POSLUŠAN NEBESKOJ VIZIJI

U zadnjih nekoliko godina u našem regionu i u našim evanđeoskim crkvama susrećemo se sa migracijama članstva. Vernici odlaze na Zapad zbog ekonomske situacije koja nije baš najbolja u državama u kojima živimo. U poslednje vreme susrećem se i sa pastorima i duhovnim radnicima koji se bore sa istom mišlju da Gospodu mogu služiti i na Zapadu. Mnoge od njih muči misao zašto bi zbog toga što su oni u službi ispaštale njihove porodice, jer ovde jedva spajaju kraj sa krajem?!

Ova moja poruka nema za cilj da njih ili neke od vas čitatelja ubedi da ostanete na Balkanu niti da osudi što neko odlazi trbuhom za kruhom. Moja poruka, za koju verujem da sam je primio od Gospoda, je da se setimo vizije i poziva koji nam je dao Gospod kada smo se obratili! Ovu poruku možemo videti u Božijoj Reči ako posmatramo život apostola Pavla.

U Delima apostolskim je zapisano je svedočanstvo apostola Pavla. On se obratio kralju Agripi i posvedočio o svome životu

pre nego je susreo Hrista. Govorio je o tome kako mu se Isus objavio u viđenju i dao životni zadatak.

„Tako sam, sa ovlašćenjem i odobrenjem prvosveštenikâ, išao i u Damask. Usred bela dana, care, dok sam putovao, videh svetlost sa neba, koja sjajnije od sunca obasja mene i moje saputnike. Svi popadasmô na zemlju, a ja začuh glas kako mi na aramejskom jeziku govori: Savle, Savle, zašto me progoniš? Teško je protiv ostana ritati se! Ja upitah: Ko si ti, Gospode? A Gospod reče: Ja sam Isus, koga ti progoniš. Nego, ustani i stani na noge. Pokazao sam ti se da te postavim za služitelja i svedoka ovoga što si od mene video i onoga što ću ti još pokazati. Ja ću te izbavljati od tvog naroda i od pagana, kojima te šaljem da im otvoriš oči, da se od tame okrenu svetlosti i od satanine vlasti Bogu i da verujući u mene prime oproštenje grehâ i udeo među osveštanimâ. Zato, care Agripa, nisam bio nepokoran nebeskom viđenju.“

(Dela 26:12-19)

Pavle je ovo svedoĉanstvo ispriĉao 24 godine posle svog obraćenja. Njega je svih tih godina vodila poslušnost nebeskom viđenju, kada mu se Isus

Hrist objavio i dao životni zadatak i misiju. Većina od nas nismo imali tako dramatiĉan susret sa Isusom prilikom obraćenja, i možda nismo imali nikakvo nebesko viđenje. Ali verujem da smo svi dobili nebesku viziju od Boga za svoj život. Viđenje i vizija nije isto. Viđenje je nešto što vidimo našim fiziĉkim oĉima, dok je vizija sposobnost videti i razumeti u svojoj duši (svojim srcem i umom) i u svome duhu, one stvari koje Bog objavljuje o sebi, ali i o zadataku koji ima za nas.

Pavle je imao tu milost da je video i svojim oĉima, ali i unutar svoje duše i duha je dobio objavu da je Isus Gospod i Mesija. Odmah je dobio i životni zadatak. *„Pokazao sam ti se da te postavim za služitelja i svedoka ovoga što si od mene video i onoga što ću ti još pokazati.“*

Kada smo mi imali svoj liĉni susret sa Isusom, On nam se takođe objavio na jedinstven naĉin. Mi smo tada shvatili da nam je samo On potreban i da nas samo On može spasiti. Zanimljivo je da je Pavlu Bog rekao da postoji još stvari koje će mu tek pokazivati. Verujem da isto važi i za nas. Kada smo prihvatili Hrista za Spasitelja, do-

bili smo delimičnu viziju, tj. objavu Boga kao Oca. No, moramo biti u Njegovoj blizini da bi nam se i dalje objavljivao i da bismo Ga bolje spoznali.

„Zazovi me, i odazvaću ti se i objaviću ti velike i nedokučive tajne o kojima ništa ne znaš.“

(Jer. 33:3)

Odmah nakon vizije koju Bog daje o sebi, On nam daje i viziju za naš životni zadatak. Možda ćeš reći da to nije tvoje iskustvo i da nisi dobio viziju ili objavu za svoj život. Možda si samo zaboravio. Možda treba da se podsetiš. Možda ćeš reći da nemaš poziv za pastora, evangelizatora, misionara, apostola, proroka...

Zanimljivo je pogledati koji životni zadatak je dobio Pavle - da bude služitelj (sluga) i svedok. Verujem da su ove dve službe životni zadatak za sve novorođene hrišćane i nakon njih se onda ulazi u neke „značajnije“ službe u ljudskim očima. Ove dve službe su temelj svake službe, pa i vođstva. Služenje predstavlja praktičnu stranu službe svim ljudima; dok svedočenje predstavlja deljenje našeg svedočanstva i jevanđelja svim ljudima, kako re-

čima, tako i delima. Te dve službe ne idu jedna bez druge. Na ove dve službe svi smo pozvani.

Pavle je u svom viđenju čak dobio i konkretniju objavu da će služiti svome narodu, a i drugim paganskim narodima.

„Ja ću te izbavljati od tvog naroda i od pagana, kojima te šaljem da im otvoriš oči, da se od tame okrenu svetlosti i od sata-nine vlasti Bogu“.

Kada sam se obratio 1993. godine, moje iskustvo je bilo slično. Bog mi je objavio moj životni zadatak - da me poziva da služim sa Njegovom Rečju narodima koji žive na ovim prostorima. Iako nisam imao pojma kako je to moguće, znao sam da treba sa služim. Prvo sam čistio toalet, sređivao crkvenu salu, obavljao druge pomoćne službe, svedočio svojim vršnjacima, radio sa decom u nedeljnoj školi, zatim omladinski rad, propovedanje i služenje u lokalnoj crkvi kao starešina, da bih stigao do služenja u drugim državama i upravljanjem izdavačkom delatnošću koja objavljuje hrišćanske knjige na više jezika. I ovo pisanje ima veze sa mojom službom u koju me je Bog pozvao da poučavam Njegov narod.

Bog je taj koji daje viziju, a na nama je da preuzmemo rizik i upustimo se u izvršavanje te vizije. Naravno, to traje godina-ma i važni su vera i ustrajnost. Akcija ili rizik, kako god da nazovemo praktično izvršavanje objavljenog zadatka predstavlja jednu našu nogu, dok vizija predstavlja drugu nogu. Jedno bez drugog ne ide. Ali, jako je bitno imati viziju od Boga, nebesku viziju o tome u kom pravcu treba da idemo, a onda i da preuzmemo rizik ili akciju.

Pavle se odmah upustio u akciju: *„Zato, care Agripa, nisam bio nepokoran nebeskom viđenju, nego sam, prvo onima u Damasku, onda onima u Jerusalimu i po celoj judejskoj zemlji, pa paganima, propovedao da se pokaju i okrenu Bogu i da čine dela dostojna pokajanja.“*

(Dela 26:19-20)

Pavle je radio ono na šta ga je Bog pozvao, propovedao je svugde gde se nalazio i propovedao je onim narodima kojima ga je Bog poslao.

Šta je tvoj poziv? Kojem narodu ili državi je tebe Bog poslao? Seti se prvobitne vizije!

Posle toga uvek dolazi i period problema. Pavle je to osetio na svojoj koži. Da bi ispunio svoj poziv i bio poslušan nebeskom viđenju, morao je proći kroz razne doline smrti i patnji.

„Zbog toga su me Judeji uhvatili dok sam bio u Hramu i pokušali da me ubiju.“

(Dela 26:21)

U Drugoj poslanici Korinćanima Pavle je nabrojao i druge nevolje koje je doživeo. Mi u naše vreme nismo iskusili takve stvrai, ali bez obzira na to, mnogi su se obeshrabrili i napustili službu, poziv i viziju koju su dobili.

„Jesu li Hristovi služitelji? Kao sumanut govorim: ja sam još više! Više sam se trudio, više bio u tamnicama, strože bio batinan, češće bio u smrtnoj opasnosti! Pet puta sam od Judeja dobio četrdeset udaraca manje jedan.

Tri puta sam bio išiban, jednom kamenovan, tri puta doživeo brodolom, jednu noć i dan proveo sam na otvorenom moru. Često sam putovao, bio u opasnostima od reka, u opasnostima od razbojnika, u opasnostima od sunarodnika, u opasnostima od pagana, u opasnostima u gradu, u opasnostima u pustinji, u opasnostima na moru, u opasnostima od lažne braće. Trudio sam se i mučio, često u nespavanju, u gladi i žeđi, često bez hrane, u studeni i golotinji. A povrh svega toga, svakodnevno me pritiska briga za sve crkve.“

(2. Kor. 11:23-28)

Takve periode neki nazivaju pustinja, drugi dolina, treći umiranje vizije - kako god da nazovemo taj period, on je obeležen obeshrabrenjem, teškoćama, porazima, depresijom, podelama, raspravama, sumnjama, demonskim protivljenjem. Takođe se pojavljuju finansijski problemi, kritika, nerazumevanje, bolesti i prividni nedostatak uspeha. Sve ovo dolazi s vremena na vreme, ili nas čak više stvari odjednom poklopi u isto vreme. Jako je bitna naša reakcija na sve to čime nas sotona bombarduje. Ponekad sami sebe gurnemo u dolinu, dru-

gi nas mogu gurnuti u dolinu, ili okolnosti na koje ne možemo uticati, čak i naš posao i služba. Jako je bitno od Gospoda tražiti pomoć i vođstvo.

Pavlovo iskustvo je bilo: „*Ali, s Božijom pomoći do dana današnjeg svedočim i malom i velikom*“ (Dela 26:22). Potrebno je da se u Bogu osnažimo i setimo svoga poziva. Zato je Pavle, iako u zatvoru, mogao da osnaži obeshrabrenog Timoteja i druge svoje saradnike:

„Zato te podsećam: rasplamsaj milosni dar koji ti je Bog dao kada sam na tebe položio ruke. Jer, Bog nam nije dao duha plašljivosti, nego sile, ljubavi i razboritosti. Stoga nemoj da se stidiš svedočanstva o našem Gospodu, ni mene, njegovog sužnja.“

(2. Tim:1:6-8)

„I recite Arhipu: Gledaj da izvršiš službu koju si dobio u Gospodu.“

(Kol. 4:17)

Jako je važno da ne odustanemo u periodu pustinje ili doline, jer posle toga dolazi pobeda. Zato što neprijatelj to zna, on će raditi iz sve snage da obezvredi i omalovaži vas i vaš rad. Da bi tako uticao na vaš identitet. Po-

nekad će u tome upotrebiti i nekog od vaše braće i sestara, a možda i nekog vodećeg brata koji će u trenutku nerazmišljajna izgovoriti rečenicu koja će omalovažiti vas i vaš rad. Sotona će to iskoristiti kao argument i pokušaće od toga da napravi utvrdu koaj će se isprečiti ispred vas i uzrokovati da poželite da odustanete. Izgledaće vam da ništa nema smisla, da ne vredi to što radite, da ste gubitnik, i da uopšte niste za tu službu.

To je jedna od sotonskih taktika: omalovažavanje i obezvredživanje, a protiv toga treba da se borimo Božijom rečju, verom i spoznajom da ono što radimo za Boga nije uzalud.

„Ali, hvala Bogu, koji nam daje pobedu kroz našeg Gospoda Isusa Hrista. Zato, draga moja braćo, budite čvrsti, nepokolebljivi, uvek obilujte Gospodnjim delima, znajući da vaš trud nije uzaludan u Gospodu.“

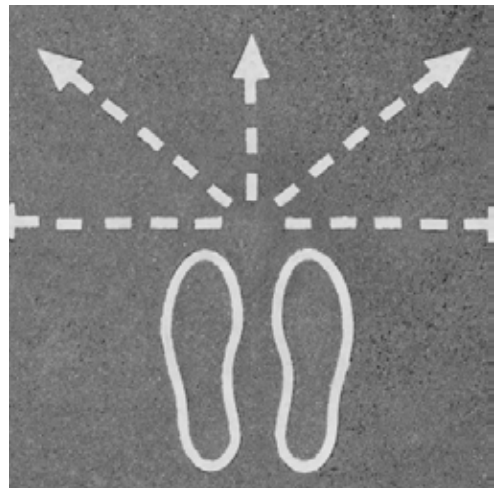
(1. Kor. 15:58)

„Jer, Bog nije nepravedan, pa da zaboravi vaše delo i ljubav koju ste pokazali prema Njegovom imenu tako što ste služili i služite svetima. A mi želimo da svaki od vas do kraja pokaže

istu revnost za ispunjenje nade, da se ne ulenjite, nego da se ugledate na one koji verom i istrajnošću nasleđuju obećano.“

(Jevr. 6:10-12)

Ako ne može da te obeshrabri, druga sotonska taktika jeste da će se potruditi da dobiješ bolju ponudu negde gde te Bog nije pozvao. Mnogi su zbog bolje ponude, unapređenja i boljeg životnog standarda, zaboravili na nebesku viziju i na kraju upali u razne muke. Neki su čak odlutali od vere ili su u svemu tome izgubili svoju decu koja su odlutala u svet.

Da bismo imali pobedu u svom životu, budimo poslušni nebeskoj viziji.

Miroslav Čobrda, Pivnice

R AZOTKRIVANJE TUŽITELJA BRAĆE

"I čuh snažan glas na nebu kako govori: sad nastaje spasenje i sila i carstvo Boga našega, i vlast Njegovog Mesije, jer je zbačen tužitelj naše braće koji ih optuživaše pred našim Bogom dan i noć." (Otkr. 12,11)

Neke zajednice bivaju uništene od „tužitelja braće“ i od njegovog duha koji deluje tako što pronalazi „tuđe greške“, zatim kroz nemoral ili zloupotrebu crkvenih finansija. Ovaj demonski uticaj je toliko rasprostranjen u našem društvu, da je pronalaženje „tuđih grešaka“ u crkvi čak podignuto

na status „svete službe“. Gospodnja je volja da u Njegovom domu optuživanje bude zamenjeno molitvom, a pronalaženje grešaka ljubavlju koja prekriva mnoštvo greha.

Sotona želi da zaustavi tvoj rast

Moja želja je da vidimo Crkvu koja je živa i oslobođena od greha pronalaženja tuđih grešaka, da naša srca umesto toga, vidimo okrenuta ka molitvi za druge. U cilju usporavanja, ako ne i potpunog zaustavljanja da-

ljev Božijeg pokreta i delovanja, đavo je protiv Crkve poslao svoju armiju demona sa zadatkom iznalaženja tuđih propusta i grešaka. Cilj ove ofanzive je odvući Hristovo Telo od Isusovog savršenstva, prema ljudskom nesavršenstvu.

Duh koji radi na pronalaženju tuđih grešaka i propusta ima zadatak da stalno atakuje na odnose na svim nivoima. Napada porodice, zajednice i saveze crkava, te usput pokušava da unese nepopravljive raskole u naše jedinstvo. Maskira se u rasuđivanje (ili razlikovanje) i pokušava da se uvuče u naša mišljenja o drugima, navodeći nas da kritikujemo i ocenjujemo druge ljude. U svetlu ove istine, treba ponovo da procenimo naš odnos prema drugima. Ako se naše misli razlikuju od vere koja deluje kroz ljubav, treba da shvatimo da smo možda izloženi duhovnom napadu.

Demon iznalaženja grešaka će davati poticaj pojedincima da provedu dane i nedelje pronalazeći i razotkrivajući stare propuste ili grehe onih koji služe u zajednici. Ljudi koji su zarobljeni ovim duhom postaju „borci za ljudska prava“ ili nepomirljivi neprijatelji svojih prethodnih zajednica koje su napustili. U

većini slučajeva, stvari za koje smatraju da su nedostaci, predmeti su za zastupničku molitvu u koju Gospod želi da ih uvede. Ono što bi moglo da bude mogućnost za popravljanje ili prepoznavanje molitvene potrebe, za takve ljude postaje prilika za sablazan i napuštanje crkvene zajednice. U stvari, njihova kritika je izgovor za to što nisu voljni da služe, i za tvrdoću njihovog srca koje ne želi da moli.

Ako neko sazna za neko „nesavršenstvo“ svoga pastora ili zajednice, to još nije nikakav znak njegove duhovnosti. U stvari, mogli smo da uočimo takve stvari u crkvi i pre nego što smo postali hrišćani. Ali šta ćemo uraditi sa onim što vidimo, po tome se meri naša zrelost u Hristu. Kada je Isus video u kakvom se stanju nalazi čovečanstvo, „odrekao se dostojanstva, uzeo na sebe obličje sluga, postade sličan ljudima, a kad se pojavio kao čovek, ponizio se i bio poslušan do smrti, i to čak do smrti na krstu“ (Fil. 2,7-8). Umro je da bi poneo ljudske grehe, a ne da bi nas osudio.

Cilj neprijatelja u njegovoj borbi je da diskredituje slugu, kako bi zatim mogao da diskredituje i njegovu poruku. Lično sam slušao o postignutim rezul-

tatima pastora iz mnogih denominacijskih pozadina, i otkrio sam da je vreme napada ovog duha na njih bilo skoro uvek neposredno pre ili posle značajnog proboja. Ako se na napad ovog demona nije reagovalo, uvek je zaustavio napredak njihove zajednice.

Kad se ovaj duh infiltrira u um pojedinca, njegove optužbe postaju toliko otrovne i zastrašujuće, da čak i oni koji bi trebali da su više razumni, ostaju zbunjeni i zavedeni njegovim uticajem. Takoreći svi zainteresovani skrenu pogled sa Isusa na „probleme“ i za vreme nesloge ignorišu činjenicu da se Isus moli za Njegovo telo (Crkvu), da zaista bude to što treba biti. Zbog zaslepljenosti ovim demonom, optužbe i protiv-optužbe počnu da lete kroz dušu zajednice, podstičući sumnje i strah među ljudima. To donosi pustoš i uništava zajednicu koja je na nišanu, dok se osećaj odvratnosti rasprostire i pokušava da uništi pastora, njegovu porodicu ili druge sluge Božije u crkvi. Skoro svaki sluga koji ovo čita, pre ili kasnije se susreo sa duhom iznalaženja grešaka. Svaki doživeo tu depresiju u pokušaju da pronađe trag tog optužujućeg duha, dok šapuće svoje tra-

čeve kroz lokalnu zajednicu; bliski prijatelji postaju udaljeni, izgrađeni odnosi postaju uzdrmani a vizija zajednice je usko-mešana u prepucavanjima i neaktivnosti.

Ovaj neprijatelj nije ograničen napadima na lokalne zajednice. Napada i gradske i nacionalne zajednice. Uvaženi izdavači zaradili su milione dolara prodajom knjiga koje se prikriveno i umno bave tračevima a koje ustvari nisu ozbiljnije od tračeva u žutoj štampi.

Oružje neprijatelja

Važno je napomenuti, da za pronalaženje optužbe protiv crkve, neprijatelj mora svoju tužbu izvući iz pakla. Ako smo se okrenuli od svojih grehova, njihov spisak više ne postoji na nebu, kao što je napisano: "Ko će osuditi izabranike Božije? To je Bog koji opravdava." (Rim. 8,33). Isus nas ne osuđuje nego sedi s desna Bogu i zastupa za nas.

Razotkrijmo sredstva koja koristi duh pronalazača grešaka. Prvo sredstvo su naši stvarni gresi. Naš propust da se kajemo kada nas Sveti Duh potiče na korekciju, otvara vrata tužitelju da nas osudi.

Glas neprijatelja nikad ne daje nadu niti nudi milost za pokajanje. On se ponaša kao da je glas Božiji, i kao da smo krivi zbog „neoprostivog greha“. Način kako poraziti neprijatelja u ovoj areni jeste, razoružati ga istinskim pokajanjem, gledajući na Isusovo ot-kupljenje koje je dovoljno za opravdanje. Ipak, sotona ne želi da nas optuži samo kao pojedince, nego ima nameru da u naš um ubaci kriticizam i osudu drugih.

Umesto toga, treba da se molimo jedan za drugog, da na sablazan ne reagujemo na telesan način. Naše reakcije koje nisu hristolike se onda lako mogu manipulirati od strane duha iznalaženja grešaka. Zato je način da opovrgnemo uticaj tuži-telja braće tako što ćemo učiti da molimo jedan za drugog umesto da se naslađujemo tuđim greškama.

Moramo naučiti da opraštamo isto onako kako je nama I-sus oprostio. Ako se neko okrenuo od svojih greha, moramo da se vežbamo da zauzmemo isti stav „Božijeg savršenog oproštenja“ koje je na nebu. Duha iznalaženja grešaka poražavamo tako što se saobražavamo Isusovom karakteru; kao Jagne, Hrist je umro za grešnike;

kao Sveštenik on nas zastupa.

Drugo oružje ovog demona su naše bivše greške i neslavne odluke. Svako od nas ima urođenu sklonost za ignorisanje. Čovek ne mora dugo da čita istoriju svetih da bi saznao da oni nisu bili pozvani zbog svoje mudrosti.

Istina je da smo svi mi načinili greške. Srećom, izvukli smo pokoru i naučili se pokornosti kroz njih. Demon pronalaženja grešaka izvlači naše stare grehe i izlaže ih našem sećanju, dok pritom kritikuje naše pokušaje da činimo Božiju volju, čime nas drži vezane u prošlosti.

Kada nas neprijatelj stavi jednog nasuprot drugom, prvo nas izaziva ljubomorom ili strahom. Možda zbog toga, da bi opravdali svoje lične propuste i nedostatke, preuveličavamo pređašnje propuste drugih.

Što više raste naša zavist, to više ovaj demon zloupotrebljava naš um sve dotle dok ne postigne da nam više ništa u vezi neke osobe ili njene crkve ne izgleda u redu.

Nažalost, često su vođe oni koji su otpali od prve ljubavi i koji su postali nemilosrdni progonitelji onih koji se kreću u

Duhu Svetom. Hristovi učenici će biti progonjeni, ali nećemo naći biblijski osnov da hrišćani progone jedni druge. Progonoštvo je telesno delo. „*Ali kao što je i onda onaj što se rodio po telu progonio onoga rođenog po duhu, tako i sad*“ (Gal. 4,29). Neverovatno oni koji progone druge misle da time čine „uslugu“ Bogu (Jovan 16,2), da su duhovniji i ispravniji pred Bogom.

Da bismo se borili protiv ovog neprijatelja, potrebno je da stvorimo atmosferu milosti među nama, kako među pojedincima, tako i među zajednicama. Kao i Otac koji nam je dao život, moramo gledati da sve stvari služe na dobro. Ako neko posrne, moramo biti brzi da pokrijemo njegovu sramotu bez licemerja „*jer smo jedan drugom udovi*“ (Ef. 4,25). Kao što je zapisano: „*Niko da ne pristupa k rodici svojoj po krvi, da ne otkrije golotinju njenu. Ja sam Gospod*“ (3. Moj. 18,6). Mi smo porodica koju je rodio jedan Otac. „*Ne otkrij golotinje... jer to je tvoja golotinja*“ (3. Mojsijeva 18,10). Štaviše, u Starom zavetu je bilo protivzakonito javno otkriti nečiji nedostatak. Ljubav pronalazi iskupiteljski način da pokrije mnoge grehe.

Gde se sastaju lešinari?

Tužitelj koristi i sledeće oružje i to vrlo promišljeno. Postoji vreme u našem hodu s Bogom kada nas naš nebeski Otac orezuje kako bismo bili plodniji (vidi Jovan 15). To je vreme pripreme i Gospodnji cilj je da svoje sluge uvede u novu silu u službi. Za to vreme Bog traži novi intenzitet pokornosti i dodatno umrtvljivanje telesnosti. Često je to vreme poniženja i ispita - da li smo iscrpeli sve svoje snage i imamo osećaj da smo neefikasni. Bog pojačava našu zavistnost od Njega. To može biti teško vreme kada se naša potreba otkriva i biva vidljiva totalno. No na nesreću, ovo vreme slabosti nije otkriveno samo Božijem čoveku; često se to dešava pred crkvom i pred poglavarstvima i vlastima.

Duh pronalaženja grešaka i oni koji su počeli da misle isto kao ovaj duh, pronaći će ranjiv cilj i iskoristiti priliku da ga u-

ništi. Ono što je trebalo da bude inkubator života, postaje mrtvački kovčeg. Oni koji su mogli da izrone sa jasnom i moćnom proročkom vizijom, utučeni su i napušteni, odsečeni od svakog čoveka koji je trebalo da moli za njihovo vaskrsenje. U ovom napadu je pronalazač grešaka najdestruktivniji, zato što u takvoj situaciji ovaj demon zaustavlja rađanje slugu koji bi crkve naoružali za borbu i izgrađivali.

Oni koji pronalaze greške i koji ogovaraju druge ljude nalaze se u crkvi! Možda si i ti jedan/jedna od njih?! Kada Bog radi na tome da tvoj pastor postane zavisniji i savitljiviji, da se lakše oblikuje za Njegove ciljeve, kritikuješ li ga zbog očiglednog nedostatka pomazanja? Iako on tebe nije napustio onda kada ti je bila potrebna pomoć, hoćeš li ti njega da napustiš sada kad tvoja vera može značiti ohrabrenje koje mu je potrebno da bi se potpuno predao krstu?

Postoji jedan stih koji se odnosi na one koji su simpatizeri tužitelja braće. Taj stih se nalazi u Mateju 24,28: „*Gde bude lešina, onde će se okupiti i lešinari.*“ Ogovaranja od ovih lešinarskih pojedinaca pothranjuju njihovu

zemaljsku prirodu zato što traže ono što je mrtvo u crkvi; privlači ih ono što umire.

Na kraju, ovi lovci na greh će otići instinktivno u potrazi za problemima druge zajednice. „*Oni su nezadovoljni, pronalazači grešaka... oni koji izazivaju razdore*“ (Juda 1,16-19). Ostavljaju iza sebe svoju bivšu braću u teškim ranama i u razdoru, a pastora u teskobi. Ubrzo se priključe drugoj zajednici, a u svoje vreme Bog će raditi na njihovom novom pastoru. Opet će se kroz njih manifestovati duh iznalaženja grešaka, na strateški odabranom mestu, sa ciljem da uništi još jednu zajednicu. Danas Bog očekuje da njegove sluge ustanu sa većom snagom i autoritetom. Hoćemo li ih navodnjavati molitvom ili ćemo biti lešinari koji će doleteti da proždiru njihovo umiruće telo?

Kako popraviti grešku?

Korekcija će zato ići uz poštovanje, a ne uz osvetu. Zaista, zar oni koje želimo da korigujemo, zar nisu oni prvenstveno Hristove sluge? Zar oni nisu Njegovo vlasništvo? Da li je moguće da su dela, zbog kojih smo ljubomorni i zbog toga kritički nastrojeni, da su to dela Hristova? Takođe, postavimo sebi pi-

tanje zašto je nas Bog izabrao da donesemo Njegov ukor? Radimo li to po uzoru na Hrista? Ovo su važna pitanja. Jer da bismo bili pomazani Hristovim autoritetom za opominjanje drugih ljudi, moramo biti predani ljudima u Hristovoj ljubavi. Ali ako smo ljutiti, puni gorčine ili zavisti jedan prema drugome, nismo u stanju ni da se molimo na ispravan način za neku osobu, a kamoli da je opomenemo. Isus, veliki Lav iz Jude, bio je proglašen za dostojnog da iznese sud zbog vrline svog karaktera. On je Jagnje koje je ubijeno radi ljudskih greha. Ako nismo odlučni da umremo za čoveka, nemamo pravo ni da ga sudimo.

Oni koji se trude da opravdaju odlazak iz zajednice, ne mogu to da rade bez pronalaženja grešaka. Radije bi trebalo otvoreno da razgovaraju sa pastorem ili vođama. Njihov stav treba da bude stav molitve i ljubavi, i da ostave iza sebe blagoslov zbog onog što su u toj zajednici primili dok su bili u njoj. Ako se u službi našao neki greh, trebalo bi da kontaktiraju autoritete u zajednici i prepuste njima da to reše.

Napokon, sluge u lokalnoj zajednici bi trebalo da uzajamno

komuniciraju i da svoje mišljenje o drugim zajednicama ne temelje na osnovu jednog čoveka koji je upravo otišao iz neke crkve. Ako ljudi uđu u tvoju zajednicu a sa sobom nose koren gorčine prema prethodnoj zajednici, ovaj koren će izrasti u tvojoj crkvi i mnogi će biti zavedeni. Zato nije bitno koliko novih članova ti je potrebno, nikad ne gradi svoju zajednicu od pojedinaca koji nisu bili priznati u svojoj prethodnoj crkvi. U stvari, reč Gospodnja za nas je da u Gospodnjem domu kritika treba da ustupi mesto molitvi, a pronalaženje grešaka treba da se eliminiše ljubavlju koja pokriva grehe. Tamo gde postoji greška moramo pristupiti s motivom za obnovu. Gde su pogrešne doktrine, sačuvajmo uljudnost dok pokušavamo da ispravimo one koji su u opoziciji.

Gospode, oprosti nam nedostatak molitve i slabost naše ljubavi. Želimo da budemo kao Ti. Kada vidimo potrebu da umesto kritike molimo. Gospode, oslobodi svoju crkvu od demonskog duha koji pronalazi „tuđe greške“! U Isusovo ime. Amin!

Francis Frangipane

D A LI SAM ONO ŠTO GOVORIM I RADIM?

Posmatrajući živote drugih ljudi i svoj sopstveni život, iz sadašnje perspektive kada sam zakoračila u poslednje životno doba, razumela sam mnoge stvari. Mnogo toga je dobilo sasvim novi smisao, jer sam se više približila Bogu.

Proučavajući Božije principe i upoređujući živote hrišćana, ljudi iz sveta, pa tako i moj život, došla sam do zaključka da je u Reči Božijoj toliko jednostavnih, iskrenih i praktičnih primera. Ako živimo u poslušnosti Bogu, u svakoj oblasti života možemo imati radost u svakom trenutku i sigurnost da svaku nevolju možemo preokrenuti u pozitivnom smeru ili

barem ublažiti ono što nam se dešava.

Naizgled male stvari imaju negativan rezultat. One otvaraju vrata sotoni i dozvoljavaju mu da ulazi u naš život i da sa svojim hordama pravi probleme. To su često problemi za problemima, i na kraju oni unište sve što nam je vredno.

Beba koja se rodi ima roditeljsku brigu i pažnju. Roditeljska želja da joj se ispune želje i potrebe je u izvesnom normalna stvar. Ukoliko se detetu ugađa, ono će biti zadovoljno. U tome je nažalost moguće preterati i pogrešiti. Problemi nastaju kada takvo dete, koje je naučilo da mu se sve želje ispune, jed-

noga dana, počne da traži pre-
više, da laže, manipuliše i sl. Ta-
da i roditelji i dete ulaze u zača-
rani krug u kome nastaju loše
navike koje nose kroz svoj ži-
vot. Neistina i laž su jedna od
tih loših stvari koje se zalepe za
nas već u ranom detinjstvu.

Božija istina zahteva da rodi-
teljsko vaspitanje bude uz lju-
bav i razgovor, primereno
uzrastu deteta. Decu treba da
učimo integritetu i istinoljubiv-
sti. Deca su Božiji dar i svaki
roditelj ima odgovornost prema
Stvoritelju, šta će sa njim biti.
Postoje granice dokle možemo
učiti, vaspitavati i govoriti. Ka-
da deca odrastu, naši saveti su
dobro došli samo onoliko koli-
ko to deca dozvole i žele.

Zbog loših brakova postoje i
loši primeri u vaspitanju dece,
koja kasnije kada odrastu,
nastavljaju na isti način da se
ponašaju u svome braku. Ver-
nost Bogu i Njegovim principi-
ma će nas uvek ispravljati da ne
bismo pogrešili.

Kada se nalazim u društvu
vernika i u razgovoru čujem
priču, za koju znam da nije isti-
nita, pitam se da li razmišljamo
šta o tome misli Bog? Zar ćemo
lažima moći da dođemo u Car-
stvo nebesko? Da li svesno ili

nesvesno činimo takav greh?

Mnogo je primera koji govore
o našoj duhovnoj nezrelosti i
nedostatku ljubavi prema Bogu
i istini. Naš Otac je sa nama,
kroz Duha Svetog, opominje
nas i uči da je istina jedini put i
da lažima i neistini nema
mesta u Njegovom narodu.

Učimo se (jer i to se uči), da
stvari koje želimo da kažemo
budu istinite, kao i da neke
stvari ostavimo za sebe ukoliko
nismo sigurni u njihovu istini-
tost i pravovremenost.

Kroz istinitu reč pokazujemo
našu borbenost i odlučnost. U
istini i sa Bogom uvek postoji
rešenje, za svaki problem. Isti-
na je ta koja nas oslobađa i koja
nam donosi radost i mir.

Zašto je nekim ljudima lakše
da izgovore laž? Obično se iza
toga krije duh straha ili odbače-
nosti. To su problemi sa kojima
se mora suočiti, boriti i pobediti
ih.

„Male lisice“ su nekada nepri-
metne da je malo onih koji ih
prepoznaju. Zato Isus kaže u
svojoj Reči: „Hoću li naći vere
kada budem došao na zemlju?“

Neka vas Bog blagoslovi!

BITI ČOVJEK

U današnje doba najviše se brinemo da djeci uguramo u glavu što više besmislenih podataka i da ih naučimo desetine beskorisnih vještina. Jedino se niko ne brine kako dijete da naučimo o životu.

Mnogi misle: „Ionako to svako, nekako sam po sebi nauči i zna.“

Onda dođu prve životne nevolje i nastane raspad sistema: ljudi se drogiraju, opijaju, tuku, razvode, mijenjaju poslove, bludniče i pokušavaju da čine mnoge druge stvari ne bi li riješili svoje frustracije i probleme. Na kraju se još više zapetljaju i nesrećni čekaju smrt misleći da nisu imali sreće u životu.

Ljudi nisu zatočnici sudbine, nego zatočnici vlastitog uma.

Frenklin Ruzvelt

Nakon svega toga, shvate da i nije bilo baš tako jednostavno znati kako se živi.

Možeš biti pametan i puno znati, a ipak biti lud, jer znanje i pamet ne čine te mudrim. Da bismo bili mudri, nije potrebno znati puno i biti inteligentan.

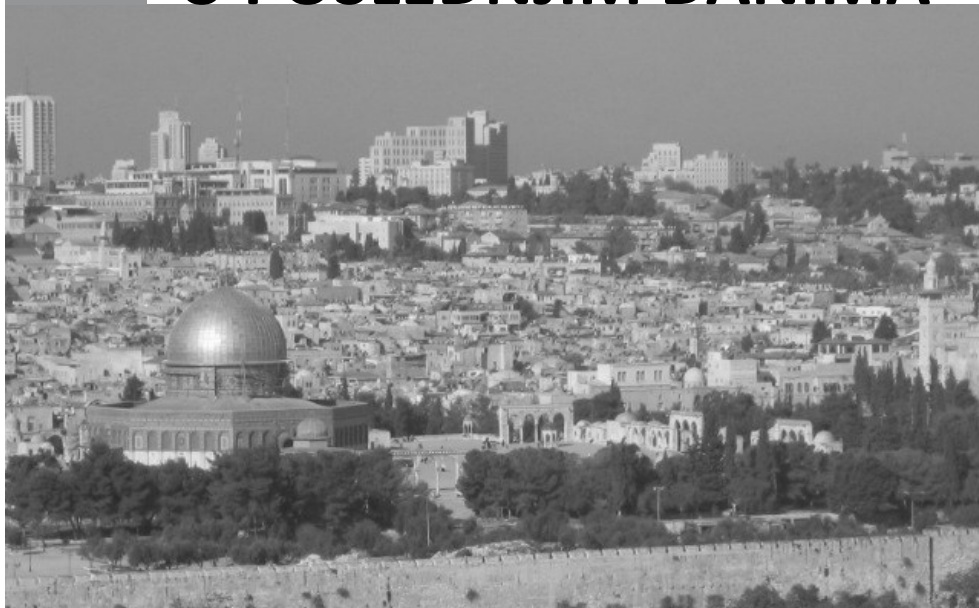
Mudrost znači znati kako da živimo život. Stoga mudrost može imati i pastir na livadi, baka kraj ognjišta, čistačica na filozofskom fakultetu. Jednako tako i ludost može carevati među profesorima i doktorima, pa makar oni znali napamet svu teologiju i filozofiju, i govorili mnogo stranih jezika.

Neki od nas još uvijek vjeruju da se ne može istinski srećno živjeti ako se ne poštuje deset Božjih zapovijesti. Nažalost, mnogi nasuprot tome smatraju da su to zastarjele gluposti. Mnogi, iz te većine, pokušavaju ugrabiti sreću za koju misle da im se smiješi sakrivena upravo iza tih zapovijesti, pa čine baš suprotno od onoga što zapovijedi preporučuju. Takvi ljudi misle: „Bog ne želi da budemo srećni te nam brani slatke stvari koje dovode do sreće.“ A dovode li te stvari zaista do sreće?

I jedni i drugi se oslonjaju na vjeru jer ne mogu znati dok ne odžive život da li je sreća u čuvanju zapovijesti, ili u njihovom kršenju. Svako je dobio slobodu da izabere...

MM

U LOGA IZRAELA U POSLEDNJIJIM DANIMA

Svaki put kada se dogodi neki sukob u Izraelu ili oko njega, mnogi to smatraju znakom da nam se brzo približavaju posljednji dani. Međutim, postoji jedan problem sa takvim razmišljanjem, jer nas ono u dovodi do toga da ćemo se brzo umoriti razmišljajući o konfliktima u Izraelu, tako da nećemo prepoznati kada se budu dešavali oni pravi, proročki značajni događaji. Konflikt u Izraelu nije nužno znak posljednjih vremena.

Sukobi u Izraelu su česti još od samoga nastanka izraelskog naroda. Bez obzira da li se radi o Egipćanima, Amalećanima,

Midijancima, Moavcima, Amoncima, Amorejcima, Filistejcima, Asircima, Vaviloncima, Persijancima ili Rimljanima, Izrael su uvijek progonili njegovi susjedi. Zašto se to događalo?

Prema Bibliji, to je zato što Bog ima poseban plan za naciju Izrael, koji sotona želi da pokvari a Izraelce da uništi. Susjedne zemlje žele uništiti Izrael zato što ga mrze, a nadahnuti su sotonom koji mrzi izraelskog Boga. Bez obzira o kome se radi – o Sanheribu, kralju Asirije; Hamanu, službeniku iz Persije; Hitleru, vođi nacističke Njemačke; ili o Ahmadi-nedžadu, predsjedniku Irana –

pokušaji da se Izrael u potpunosti uništi nikada neće uspjeti. Progonitelji Izraela će dolaziti i prolaziti, i progonstva će se dešavati sve do Hristovog drugog dolaska. Stoga, konflikti u Izraelu nisu najprecizniji pokazatelji skorašnjeg dolaska posljednjih dana.

Biblija kaže da će se u posljednjim danima u Izrael dogoditi strašan sukob. Zbog toga je taj vremenski period poznat i kao Nevolja, Velike nevolje i „vrijeme nevolje za Jakova“ (Jer. 30,7). Evo šta Biblija kaže o Izraelu u posljednje dane:

Jevreji će se masovno vraćati u izraelsku zemlju (Ponovljeni zakon 30,3; Isaija 43,6; Jezekilj 34,11-13; 36,24; 37,1-14).

Antihrist će sa Izraelom sklopiti sedmogodišnji savez „mira“ (Isa. 28,18; Danilo 9,27).

U Jerusalimu će se sagraditi hram (Danilo 9,27; Matej 24,15; 2. Sol. 2,3-4; Otkrivenje 11,1).

Antihrist će prekršiti svoj savez s Izraelom, a zato će uslijediti progonstvo Izraelaca širom svijeta (Danilo 9,27; 12,1, 11; Zaharija 11,16; Matej 24,15, 21; Otkrivenje 12,13).

Izrael će biti napadnut (Jezekilj poglavlja 38-39).

Konačno, Izrael će prepoznati Isusa kao svoga Mesiju (Zaharija 12,10).

Izrael će se nanovo roditi, obnoviti i biće otkupljen (Jer. 33,8; Jez. 11,17; Rim. 11,26).

U današnjem Izraelu puno je meteža. Izrael progone neprijatelji koji ga okružuju: Sirija, Liban, Jordan, Saudijska Arabija, Iran, Hamas, Islamski džihad, Hezbolah, itd. Međutim, ta mržnja i progonstvo Izraela samo je nagovještaj onoga što će se dogoditi u posljednjim danima (Matej 24,15-21).

Posljednji niz progonstava započeo je kada je Izrael obnovljen kao nacija 1948. godine. Mnogi koji proučavaju proroštva su vjerovali da je šestodnevni rat između Arapa i Izraela koji se dogodio 1967. godine bio „početak kraja“. Je li moguće da ono što se danas događa u Izraelu znači da je kraj blizu? Moguće je. Znači li to da je kraj **sigurno** blizu? Ne. Sam Isus je rekao: „Pazite da vas ko ne zavede... Čućete za ratove i glasi- ne o ratovima. Gledajte da se ne uznemirujete! Jer to se mora dogoditi, ali nije još svršetak“ (Matej 24,4-6).

Izvor: *Got Questions*

PASTOROVA ŽENA

ZABORAVLJENI ČLAN CRKVE

Pastorova žena je najčešće najzanemareniji član crkve.

Crkva je ispunjena različitim tipovima članova. Pastori čine najbolje što mogu da služe svima. Oni troše sate proučavajući Riječ da bi bili spremni za nedeljna bogoslužjenja, savjetuju ljude u različitim situacijama, i mole da Bog intervieniše. Tereti njihovih zajednica su im konstantno na umu.

Ali, neko je izostavljen. Pastor bi upitao: „Ko je zaboravljeni crkveni član?“

Odgovor je – pastorova žena. Ovo nije članak tipa „sažalite se

na nas“, nego je napisan da privuče pažnju crkve na veoma važnog člana koji često žrtvuje mnogo, ali ga mnogi ne primjete. Svaka crkva treba dobru pastorovu ženu.

Ja imam privilegiju da sam pastorova žena već 20 godina. Iskreno, ja nisam imala pojma kako to da radim, niti šta je opis moga posla, ali sam kroz godine konstantno učila. Kada se prisjećam toga kako je biti žena mladog pastora, shvatam da nisam imala mnogo uzora niti mentora koji bi mi pomogao kako da svoju ulogu obavim na najbolji način.

„Isto tako da se starice vladaju kako dolikuje svetima, da ne kleveću, da se ne odaju mnogom vinu, nego da budu učiteljice dobra, da upućuju mlade žene da ljube svoje muževe i svoju djecu, da budu razborite, dobre domaćice, pokorne svojim muževima, da se ne bi grdila riječ Božja.“ (Titu 6.7-5)

Odgovornost Božjih žena koje su starije u vjeri i imaju više iskustva jeste da pomognu mlađim ženama koje ulaze u punovremenu službu ili su udate za pastore. Ja imam srce da pomognem ženama u službi da postanu sve ono što Bog od njih želi.

Ovdje je 10 izazova sa kojim se suočavaju žene pastora, a koje drugi možda neće prepoznati:

1. One predaju muževe službi i zajednici.
2. Njihovo lično vrijeme, odmori i praznici mogu biti poremećeni u bilo koje doba zbog neke krize u zajednici.
3. One se većinu vremena brinu o kući i djeci zato jer je većina crkvenih aktivnosti naveče ili vikendima.
4. Njima se ne daje priznanje niti im se pokazuje zahval-

nost zbog toga kako podupiru ili pomažu svojim muževima.

5. One su obično savjetnici pastora i njihove osobe od povjerenja, i nose terete svojih muževa.
6. One obično nemaju bliske prijatelje ili nekoga kome se mogu povjeriti, pa zadržavaju mnogo toga u sebi i često se osjećaju usamljeno i izolovano.
7. Najčešće ljudi mole za pastora, a ne tako često za njegovu ženu ili djecu.
8. Pastorova žena obično nije pozvana na druženja i izlaske drugih žena zbog toga ko je ona i za koga je udata.
9. Kada ona ima problem ili molitvenu potrebu, ne želi opteretiti muža i ne može otići nekome drugom u zajednici.
10. Kada ima bračnih problema ili je uznemirena zbog svoga muža, ona ne može otići svome pastoru jer njen pastor je i njen muž.

Uloga pastorove žene je veoma interesantna i molim se da žene pastora imaju bolju

strukturu podrške. Ipak, većina nas se suočava ili će se suočiti sa nekom od pomenutih stvari.

Ovdje je 10 misli koje će pomoći svakoj ženi u službi ili pastorovoj supruzi:

1. Ti pripadaš Bogu i važna si Mu.
2. Pozvao te da budeš pastora žena jer si jaka Božja žena sa snagom da budeš podrška Božjem čovjeku.
3. Ti trebaš ispuniti posebnu svrhu i za tvoju vjernost Gospod će te nagraditi.
4. Tvoj identitet ne proizilazi iz toga što si pastora žena ili majka, tvoj identitet dolazi od Boga.
5. Upitaj Gospoda kako možeš još više i bolje služiti u dragocjenoj ulozi koju imaš.
6. Ne traži potvrđivanje ili pažnju drugih. Gospod vidi tvoju žrtvu i u pravo vrijeme će ti poslati posebne prijatelje koji će te cijeniti i biti na ohrabrenje.

7. Kada imaš problem ili molitvenu potrebu, možeš otići Svetom Duhu. On je Divni Savjetnik i uvijek posreduje za tebe i vodi te Ocu!

8. Nauči da sa poštovanjem komuniciraš sa mužem o svojim potrebama, moli za njega i svoj brak. Tvoj brak će donijeti slavu Bogu i tvoja djeca ga trebaju.

9. Tvoja djeca neće ispuniti svoju svrhu ako ti ne ispuniš svoju, stoga nemoj odustati.

10. Biti u službi i biti pastora žena su privilegije i čast. Poštuj Boga i Njegovo djelo.

Pastorova ženo, ti si dragocjena Gospodu. On ima plan i svrhu za tvoj život. Ti si važna Bogu, svome mužu i svojoj crkvenoj zajednici. Znaj da sve možeš u Onome koji ti snagu daje (Filipljanima 4:13).

Tricia Reyes

Preveo Dragan Nedić, Sarajevo

U TVRDE VRAČARSTVA

Poslednjih godina primena vračarstava je doživela dramatičan porast u svetu. Jedan od najizraženijih ciljeva ovog pokreta jeste da uništi biblijsko hrišćanstvo. Mnogi hrišćani u ovom trenutku pate od nekih vrsta napada koji dolaze od onih koji praktikuju vračarstvo. Razlikovnije prirode ovih napada, i poznavanje načina njihovog nadvladavanja, postalo je jedna od najvažnijih stvari za sve vernike. Mi smo upozoreni da ne bismo bili u neznanju kada su u pitanju neprijateljske šeme i strategije.

„Da nas satana ne prevari, jer znamo šta on misli“ (2. Kor. 2:11). Petar nas je upozorio: ***„Budite trezveni i bdijte. Vaš protivnik đavo ide okolo kao lav koji riče tražeći koga da proždere. Njemu se suprotstavite, čvrsti u veri“*** (1. Pet. 5:8,9). Razumevanje sataninih šema znatno uvećava našu prednost u borbi. Celokupno postojanje Crkve je period du-

hovne borbe, koja se još više zahuktava kako se primičemo kraju vremena. Oni koji odbijaju da prihvate realnost ove borbe i ne bore se protiv neprijateljskih taktika, biće nadvladani. Satana je sada zbačen sa neba na zemlju, gde se kreće sa velikim gnevom. Iako je to tako, mi ne treba da se plašimo. ***„Veći je Onaj koji je u nama od onoga koji je u svetu“*** (1. Jov. 4:4).

I najmanji u carstvu Božijem ima više sile od bilo kog antihrista; ali kao što je i najveća vojna sila današnjice ranjiva ukoliko ne prepozna neprijateljski napad, i mi smo takođe ranjivi ako ne prepoznamo satanine šeme. Jedini način na koji nas može poraziti je neznanje ili samozadovoljnost. Dok držimo naše pozicije u Hristu, uzimajući na sebe svo oružje Božije i ostajemo na oprezu, ne samo da ćemo se održati, već ćemo i nadvaladati vrata pakla.

Rick Joyner

BESKUĆNICA

Prolazila sam noću pustim ulicama,
Kao beskućnica što za utočištem traga,
Tražeći smisao u svakodnevnoj vrevi.
Nemajući gdje glavu nasloniti,
Naslonila sam je na Tvoje rame.

Prolazila sam puteljcima gradske šume,
Kao beskućnica što za utočištem traga,
Tražeći mir u krošnjama i šljunčanim stazama,
Izudarana grubim riječima odbacivanja,
Tragala sam za Tobom bez da sam znala.

U Tvojim dvorima, moja je kuća.
Na dlanu Tvoje ruke, moja je postelja.
Pod krilima Tvojim, moja je utjeha.
Kao beskućnica što za utočištem traga,
Pronašla sam Tebe.

Vedrana Čolić, Sarajevo

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

**Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.**

ŠTO JOŠ BOG ČEKA?

500 Din, 5 €, 45 Kn, 10 Km

ISKORAČITI U VELIKO POSLANJE

Želite li se predati Kristu, „pokušati učiniti stvari koje nam je Bog zapovjedio“, otići u umirući svijet, biti antiohijska vrsta osobe u ovom novom tisućljeću, onda vam predlažemo nešto vrlo jednostavno. Još jednom pročitajte dvanaesto poglavlje „Činiti ono što govorimo“ i poduzmite jedan određeni korak. Jedan korak na putu u svjetsku misiju, prema onima koji još nisu čuli Radosnu vijest o Isusu. Korak koji se može mjeriti i utvrditi, i jedan koji utječe na neke živote negdje u našem mračnom svijetu. Počnite tamo. Tko osim Boga zna kako vas On može upotrijebiti da mijenjate stvari i upalite svjetlo koje neće utnuti? Pa dobro, što još Bog čeka? Čeka na vas i mene i na tisuće drugih da iskorače taj jedan korak.

**SYLOAM
IZDAVAŠTVO**

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: PRESS@SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG

TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

KONFERENCIJA

ZA SVE
SA NAŠIH

PROSTORA

*...naučite i načinite
mojim učenicima
sve narode.*

MATEJ 28:19

01.-03.04.2016

KONFERENCIJA **OSIJEK 2016**

VIŠE INFORMACIJA USKORO NA
WWW.MEDIA.SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG ILI **FB:SYLOAM**

**Ponizite se pod moćnu Božiju ruku,
da vas uzvisi kada dođe vreme.
Svu svoju brigu prebacite na Njega,
jer On se brine za vas.**

PRVA PETROVA 5:6-7